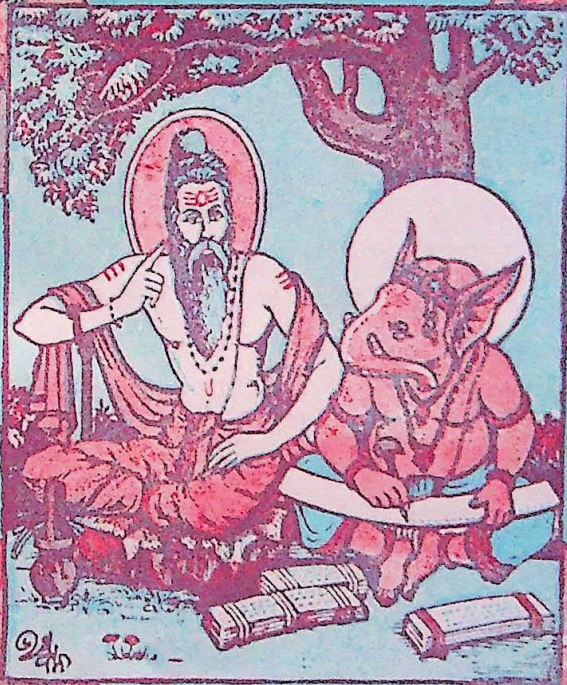
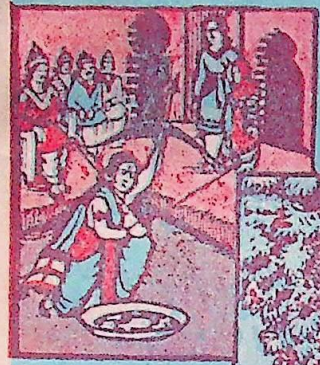

ରାଂ
୨୪୫

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଓ ଶାରଦାସ୍ତବ୍ୟ କବି

ମହାଭାରତ

ନାରି ଓ ଶାନ୍ତିପର୍ବ
ଗୀତା ଓ ଶାନ୍ତିପର୍ବ

ନୂତନ
ମୁଦ୍ରଣ

ମୂଲ୍ୟ
୩-୨୫

ପ୍ରକାଶକ-

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାଚାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକାଶନ, କଟକ, ଓଡ଼ିଶା

ମହାଭାରତ ନାରୀ ଓ ଶାନ୍ତିପଦର

ସୂଚିପତ୍ର

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
୧ । ବନ୍ଦନା	୨
୨ । ପାଞ୍ଚ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ହସ୍ତିନା ପ୍ରବେଶ, ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର ଶୋକ ଓ ଗାନ୍ଧାରୀର ନେତ୍ରାନଳରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ଦହନ	୨
୩ । ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଦ୍ଵାରା ଲୌହସମ ରୂର୍ଦ୍ଧ୍ଵ ଓ ଗାନ୍ଧାରୀର କୃଷ୍ଣକୁ ଶାପ ଦେବା	୫
୪ । ଶ୍ଵଶୁର ଓ କୌରବ ଶତ୍ରୁତାତାଙ୍କ ପିଣ୍ଡଦାହ	୧୧
୫ । ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଅଭିଷେକ	୧୪
୬ । ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ରକ୍ଷି କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମାୟା ଦର୍ଶନ କରି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଜଣାଇବା ଏବଂ କୋଶାର୍କ ଶର୍ପ ମାହାତ୍ମ୍ୟ	୧୮

ମହାଭାରତ ନାରୀ ଓ ଶାନ୍ତିପଦର ସୂଚିପତ୍ର ସମାପ୍ତ

ପ୍ରାଚୀନ ଓ ନୂଆ ଗ୍ରନ୍ଥମାଳା

ପ୍ରାଚୀନ

ପ୍ରାଚୀନ	ନୂଆ
୧	୧୦୦
୨	୧୦୧
୩	୧୦୨
୪	୧୦୩
୫	୧୦୪
୬	୧୦୫
୭	୧୦୬
୮	୧୦୭
୯	୧୦୮
୧୦	୧୦୯
୧୧	୧୧୦
୧୨	୧୧୧
୧୩	୧୧୨
୧୪	୧୧୩
୧୫	୧୧୪
୧୬	୧୧୫
୧୭	୧୧୬
୧୮	୧୧୭
୧୯	୧୧୮
୨୦	୧୧୯
୨୧	୧୨୦
୨୨	୧୨୧
୨୩	୧୨୨
୨୪	୧୨୩
୨୫	୧୨୪
୨୬	୧୨୫
୨୭	୧୨୬
୨୮	୧୨୭
୨୯	୧୨୮
୩୦	୧୨୯
୩୧	୧୩୦
୩୨	୧୩୧
୩୩	୧୩୨
୩୪	୧୩୩
୩୫	୧୩୪
୩୬	୧୩୫
୩୭	୧୩୬
୩୮	୧୩୭
୩୯	୧୩୮
୪୦	୧୩୯
୪୧	୧୪୦
୪୨	୧୪୧
୪୩	୧୪୨
୪୪	୧୪୩
୪୫	୧୪୪
୪୬	୧୪୫
୪୭	୧୪୬
୪୮	୧୪୭
୪୯	୧୪୮
୫୦	୧୪୯
୫୧	୧୫୦
୫୨	୧୫୧
୫୩	୧୫୨
୫୪	୧୫୩
୫୫	୧୫୪
୫୬	୧୫୫
୫୭	୧୫୬
୫୮	୧୫୭
୫୯	୧୫୮
୬୦	୧୫୯
୬୧	୧୬୦
୬୨	୧୬୧
୬୩	୧୬୨
୬୪	୧୬୩
୬୫	୧୬୪
୬୬	୧୬୫
୬୭	୧୬୬
୬୮	୧୬୭
୬୯	୧୬୮
୭୦	୧୬୯
୭୧	୧୭୦
୭୨	୧୭୧
୭୩	୧୭୨
୭୪	୧୭୩
୭୫	୧୭୪
୭୬	୧୭୫
୭୭	୧୭୬
୭୮	୧୭୭
୭୯	୧୭୮
୮୦	୧୭୯
୮୧	୧୮୦
୮୨	୧୮୧
୮୩	୧୮୨
୮୪	୧୮୩
୮୫	୧୮୪
୮୬	୧୮୫
୮୭	୧୮୬
୮୮	୧୮୭
୮୯	୧୮୮
୯୦	୧୮୯
୯୧	୧୯୦
୯୨	୧୯୧
୯୩	୧୯୨
୯୪	୧୯୩
୯୫	୧୯୪
୯୬	୧୯୫
୯୭	୧୯୬
୯୮	୧୯୭
୯୯	୧୯୮
୧୦୦	୧୯୯

ପ୍ରାଚୀନ ଓ ନୂଆ ଗ୍ରନ୍ଥମାଳା

ମହାଭାରତ

ନାରୀ ଓ ଶାନ୍ତି ପଦ

ନାରୀପୁଣ୍ୟ ନମସ୍ତୁତ୍ୟ ନରଂତେବ ନରେନ୍ଦ୍ରମ୍ ।
ଦେବୀ ସରସ୍ୱତୀ ବ୍ୟାସ ଚତୋଜୟମୁଖାରସେତୁ ॥
ବେଦେ ରାମାୟଣେ ତୈବ ପୁରାଣେ ଭାରତେ ଚଥା ।
ଆଦୌ ଚନ୍ଦ୍ର ଚ ମଧ୍ୟେ ଚ ହରିଃ ସର୍ବେ ଗୀୟତେ ॥

ତଂ ବେଦଶାସ୍ତ୍ରପରନିଷ୍ଠିତଶୁଭବୁଦ୍ଧିଂ,
ଚର୍ମାମ୍ବରଂ ସୁରମୁଖାନ୍ତ ନୂତଂ କର୍ମାନ୍ତଂ ।
କୃଷ୍ଣଭୂଷଂ କନକପିଙ୍ଗଜଟାକଳାପଂ,
ବ୍ୟାସ ନମାମି ଶିରସା ତଳକଂ ମୁନୀନାମ୍ ॥

ଆଦୌ ତତ୍ତ୍ୱରାସ୍ତ୍ରପଣ୍ଡିତ ଜନନଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀବୃଦ୍ଧେ ଦାହନଂ,
ଦ୍ୟୁତେ ସ୍ୱାହାରଣଂ ବନେ ବିଚରଣଂ ମସ୍ତ୍ୟାଳୟେ ଗୋପନଂ ।
ଲୀଳା ଗୋ ହରଣଂ ହ୍ୟନେନ ତରଣଂ ସନ୍ନିବେଦ୍ୟା ଜୁନୁଣଂ,
ଶାସ୍ତ୍ରଦ୍ରୋଣସୁଯୋଧନାଦି ଦଳନଂ ଏତନ୍ମହାଭାରତଂ ॥

ଶାସ୍ତ୍ରଦ୍ରୋଣତଟା ଜୟଦ୍ରୁପଦଳା ଗାନ୍ଧାରୀଲୋପୁଳା,
ଶଲ୍ୟଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣା କୃପେଶ ବହନୀ କର୍ଣ୍ଣେନ ବେଳାକୁଳା ।
ଅଶ୍ୱଥାମାବକର୍ଣ୍ଣ ଘୋର ମକର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନାବର୍ଜିନୀ,
ସୋମଶ୍ରୀର୍ଣ୍ଣା ଖଳୁ ପାଣ୍ଡବେଃ ରଣନୟା ଯଜ୍ଞର୍ଥଧାରୋ ହରିଃ ॥

ଭାରତ ଶ୍ରୁତିମାତ୍ରେଣ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନେନ ମାନବଃ ।
 ବିଷ୍ଣୁସ୍ମରଣମାତ୍ରେଣ ସର୍ବପାପେଃ ପ୍ରମୁଚ୍ୟତେ ॥
 ବ୍ୟାସଂ ବଶିଷ୍ଠନପ୍ତାରଂ ଶକ୍ତେଃ ପ୍ରୌଢ଼କମଲ୍ଲଭଂ ।
 ପରାଶରାୟଣଂ ବନ୍ଦେ ଶ୍ରୁକତାତଂ ତପୋନୟଂ ॥

ତତ୍ତ୍ୱେକ ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଚ ତପଃ, ଗୋଦାବରୀ ତପ ସରସ୍ୱତୀ ଚ ।
 ସର୍ବାଣି ଶୀର୍ଥୀନି ବସନ୍ତି ତପଃ, ଯଦାଚ୍ୟୁତୋଦାରକଥାପ୍ରସଙ୍ଗଃ ॥

ବନ୍ଦନା

ଜୟ ମା ଶାରଳା କୃପାଜଳର ନନ୍ଦିନୀ
 ମହାଶୟରମର୍ଦ୍ଦିନୀ ହୃଦୟକାମିନୀ ।
 ଅମୃତମାନଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣ ବିନାଶିକା ଅର୍ପଣେ
 ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀରାଜା ଜନ୍ମ ଦେବତାଙ୍କ ହୃଦେ ।
 ମୁଁ କିସ କହିବି ମାଗୋ ତୋହର ମହମା
 ବିଦ୍ୟା-ବାସନାଧର ମୁଁ ମାତୁନାହିଁ ସୀମା ।
 ବେବଗଣେ ଯେ ମହମା ବର୍ଣ୍ଣନେ ଅକ୍ଷୟ
 ଶୁଭ ନରଦେବ କହି ମୁଁ କି ହେବି କ୍ଷମ ।
 ତୋର ଅନୁଗ୍ରହେ ମାଗୋ ଶ୍ରୀମହାଭାରତ
 କିଷ୍କତ ମୁଁ ଲେଖିବାକୁ ହୋଇଲି ସମର୍ଥ ।
 ନାସ ଶାନ୍ତି ପଦ ଏଡ଼ୁ ସୁଧାରସ କାଶୀ
 ବର୍ଣ୍ଣନେ ଉଦ୍ୟତ ହେଉଅଛି ଏହିକ୍ଷଣି ।
 ତେଣୁ ତୋ ଅରବି ପାଦେ ପଶୁଛି ଶରଣ
 ଶାରଳା ବାସକୁ ମାତ ବସି ଦିବ୍ୟଜ୍ଞାନ ।

ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବଙ୍କର ହସ୍ତିନା ପ୍ରବେଶ,
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର ଶୋକ ଓ ଗାନ୍ଧାରୀର
 ନେତ୍ରାନଳରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ଦହନ

ବିଳଙ୍କାର ଅଧିଷ୍ଠିତ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ
 ଆସନେ ବସାର ପୂଜି କୁନ୍ତରାଶି ସୁନୁ ।
 ବୋଇଲେ ହେ ମୁନି ତୁମ୍ଭେ ତନୁକାଳଜାତା
 ଶୁଣିବି ମୁଁ ତବ ମୁଖ ଶ୍ରବଣର କଥା ।
 ପରାକ୍ଷିତ ଜନ୍ମକଥା କହିଗଲି ଯେତେ
 ତାହା ଶୁଣି ହର୍ଷଜାତ ହେଲି ମୋର ଚିତ୍ତେ ।

ଏକ ଦିନ ଅଶ୍ୱୋତ୍ତ୍ୱଣୀ ସମରେ ପଡ଼ିଲେ
 ତନୁଜଣମାତ୍ର ତଡ଼ୁ ନିପ୍ରାୟ ପାଇଲେ ।
 ଏ ଉତ୍ତରୁ ହୋଇଲେକ ଯେଉଁ ଯେଉଁ କଥା
 ତାହା ବିପ୍ରାଣ କହିବେ ମୁନି ମହାରଥା ।
 ପୁତ୍ର ଶୋକେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କପରି ରହିଲି
 କାହା କାହା ବୋଲେ ସେହୁ ସାନ୍ତୁ ନିଶ୍ଚାଳି
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପ୍ରାୟ ପୁତ୍ର ମଲ୍ଲି ଯାହାର
 କପରି ପ୍ରାଣ ରହିଲି ଶୋକରେ ତାହାର ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ କେହି କହିଲି ପୁତ୍ରର ଶୋକରେ
 ଏ କଥା ବିପ୍ରାର କର କହ ମୋ ଆଗରେ ।
 ବୈବସ୍ୱତମନୁ ଆଗେ କହନ୍ତି ଅଗ୍ରଣି
 ମୃତ୍ୟୁ ଲଭି ପଡ଼ିଥିଲି ଅଭିମନ୍ୟୁ ପତ୍ନୀ ।
 ବାରିନିଧିରେ ତାର କଲେ ପ୍ରେତକାର୍ଯ୍ୟ
 ଶୁଭ ଶ୍ରୀକ୍ଷଣେ ବିଜେ କଲେ ବେବଗଜ ।
 ପଞ୍ଚବୀଶ ଦିବସରେ କୃଷ୍ଣ ପାଶେ ବସି
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଧୀରେ ଧୀରେ ତାହାକୁ ସମ୍ଭାଷି ।
 ଦ୍ରୌପଦୀ ପଞ୍ଚପୁତ୍ରେ ତ ହୋଇଲେ ବିନାଶ
 କେ ରକ୍ଷା କରିବ ଶିଶୁ ବିନା ସୋମବଂଶ ।
 ତେଣୁ ଏ ପୁତ୍ରକୁ ପାଳି କରିବ ଯତନ
 ଏହା ବିନା ରଖିବାକୁ ବଂଶ ନାହିଁ ଆନ ।
 ଆହେ ବେବଗଜ ଯେବେ ତୁମ୍ଭେ ନ ପାଳିବ
 ଏହିଠାରୁ ସୋମବଂଶ ରବି ଅସ୍ତହେବ ।
 ତୁମ୍ଭେ ସକଳ ଜୀବର ଅତି ପଞ୍ଚଭୂତ
 ତୋତେ ତଥାରିକା ପାଇଁ ମୁନି କି ସମର୍ଥ ।
 ସବୁବେଳେ କହି ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭ ଆଶ୍ରା କରି
 ଯାଉଛୁ ବୈବସ୍ୱି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସେ ଗାନ୍ଧାରୀ ।

ପୁଷ୍ପଗୋକେ କରୁଥିବେ କିସ ଦୁଇପ୍ରାଣୀ
 ତାକୁ ସଙ୍ଗେଲି ଆସିବୁ ଏହିଠାକୁ ପୁଣି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ମୁଁହିଁ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ଯିବି
 କି କହିବି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ତାହା ମୁଁ ଶୁଣିବି ।
 ତହୁଁ ପାଞ୍ଚଭାଇ ପାଞ୍ଚ ରଥକୁ ଆଗେଇ
 ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ଗଲେ ଜଗତ ଗୋସାଇଁ ।
 କୁନ୍ତୀ ଶ୍ରୀମଦ୍ରା ପଞ୍ଚପ୍ରାଣକଙ୍କ କୁଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ଅଭିମୁଖେ ଗମନ କରଲେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହିଲେ ପଥେ ଶ୍ରୀମକୁ ଅନାଇ
 ତୋ ବନା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର ଅନ୍ୟେ ଗଗନ ନାହିଁ ।
 ଯେଣୁ କୁ ତାହାର ଶତପୁତ୍ର କଲୁ ନଷ୍ଟ
 ତେଣୁ ତୋହଠାରେ ସେହି ହୋଇଅଛି ଛୁଷ୍ଟ
 ବାହ୍ୟରେ ପ୍ରେମ ହୋଇଣ ତାକିବ ପାଶକୁ
 କେତେ ନ ଯିବି ମନରେ ରଖ ଏ କଥାକୁ ।
 କ୍ଷତ୍ରିୟ କୁଳର ଶତ୍ରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତାପୀ
 ମହାପଦ୍ମ ଗୁପ୍ତିଲେ ହେବ ମସିହୁଣୀ ।
 କୃଷ୍ଣ ଯହୁଁ କହିଲେ ଏ ତହକୂଟ ବୁଦ୍ଧି
 ଯେଉଁ ଦେବଙ୍କ ମୟାରେ ସର୍ବକାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ।
 ଏହିପରି କହି କହି ପଥ ଗମିଗଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ କଟକରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ କହନ୍ତି ଶୁଣ ହେ ମନୁରାଜନ
 ପଞ୍ଚପ୍ରାଣକ ଆଦର ଦେବଙ୍କ ନନ୍ଦନ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁରଦ୍ବାରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ବିଦୁରଙ୍କୁ ଦେଖି ତହିଁ ନମସ୍କାର କଲେ ।
 କହିଲେକି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବିଦୁର ଅଛନ୍ତେ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ଗୁମରୁ ଯିବାକ କେମନ୍ତେ ।
 ତାହା ଶୁଣିଣ ବିଦୁର ଭିତରକୁ ଗଲେ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଆସିବାର ଗଜାକୁ କହିଲେ ।
 ଶୁଣିଣ ବିଦୁର ବାକ୍ୟ ବୋଲେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଅଇଲେ କି ସୁମରାଇ ମୋତେ ପୁଷ୍ପକଙ୍କୁ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ଶଲ୍ୟ ଭୃଗୁଶାପ ଆଦିଙ୍କୁ ମାଇଲେ
 ଶ୍ରୀମୁଦ୍ରାଣ ଆଦର ଯେ ଶତେପୁତ୍ର କୁଲେ ।
 ବନ୍ଧ ସୋଦର ସଖାଙ୍କୁ ସମୁଲେ ନିପାତ
 ଆସିଛନ୍ତି ଦେଖିବାକୁ ମୋହର ସମ୍ପତ୍ତି ।
 ନିଷ୍ଠୁର ସେ ପାଣ୍ଡବ ମୋଠାରେ କିସ କାର୍ଯ୍ୟ
 ନିଷ୍ଠୁରକ ହେଲ ଏବେ ଭଞ୍ଜିତୁ ପୁରାଣ ।

ଏପରି ବଚନ ଯହୁଁ ବୋଲେ କୁରୁସାଇଁ
 କ୍ରୋଧଇ ବିଦୁର ହୋଧ କର କିସ ପାଇଁ ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଏଥିରେ ନାହିଁ କିଛି ଦୋଷ
 କୁଳକ୍ଷୟ କରାଇଲୁ କୁହ ହୋ ନରେଶ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ ହୋଇ କୁ ଜନ୍ମିଥିଲୁ ଆହୋ ନୃପ
 ଶୋଷିଲୁ କୁରୁସାଗର ସେ ତ ଜାଣିକୃପ ।
 ଆଦ୍ୟନ୍ତ ନ କଲ ନୃପ ଯେ ଯେତେ କହିଲେ
 ଏକପୁତ୍ର ତେଜି ଥିଲେ ସବେଆନ୍ତେ ଭଲେ ।
 ଏକପୁତ୍ର ତେଜିବାକୁ ମନେ କଷ୍ଟ କଲୁ
 ଆପେ ଅରଜଣ କପା ପରେ ଦୋଷ ଦେଲୁ
 ଯାହାଙ୍କୁ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ଅଟନ୍ତି ସପକ୍ଷ
 ତାଙ୍କର ଏ ଭିଲିଲେକେ ଅଛି କେ ବିପକ୍ଷ ।
 ବିଦୁର ଯହୁଁ କହିଲେ ଭିତର ବଚନ
 ଶୁଣିକରି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ହୋଇଲ ମନ୍ଦନ ।
 ବିଦୁର ବୋଲିଲେ ଶତପୁତ୍ରଙ୍କୁ ମରଇ
 ନିଜି ଜ ଜୀବନ ତୋର ନ ଗଲ କିପାଇଁ ।
 ବଞ୍ଚିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ଯେବେ କରୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ କୋଳକରି ଗୁଡ଼ ପୁଷ୍ପକଙ୍କୁ ।
 ମୂର୍ଖପଣକୁ ଆଚରି କଲ କେଉଁ କର୍ମ
 ସର୍ବନାଶ ହେଲ ଏବେ ନ ବୁଝ ତା ଧର୍ମ ।
 ଏହି ପରକ ରେ ଯହୁଁ କହିଲେ ବିଦୁର
 ହୋଧକୁ ସମ୍ଭାଳି ବୋଲେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗିର ।
 ହେ ବିଦୁର ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଆଶ ଯା ବନ୍ଦନ
 କିମର୍ତ୍ତେ ଅଇଲେ ତାହା ବୁଝିବା ଏକ୍ଷଣ ।
 ଏପରି ଶୁଣି ବିଦୁର ବାହାରକୁ ଗଲେ
 ହେ କୃଷ୍ଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଆସ ଗଜା ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ
 ଆଜ୍ଞାପାଇ ପାଞ୍ଚଭାଇ ଭିତରକୁ ଗଲେ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀର ଚରଣେ ନମିଲେ ।
 ପୁଷ୍ପଗୋକେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବଞ୍ଚଳ ମନ୍ତରେ
 ଏମାନଙ୍କୁ ଦେଖିକରି ପଡ଼ିଲ ଶିତରେ ।
 ବାୟୁଯୋଗେ ମହାବୃକ୍ଷ ଯେସନେ ପଡ଼ଇ
 ସେପରି ପଡ଼ି କାନ୍ଦିଲ ଦାହା ପୁତ୍ର କହି ।
 ଏକ ଦୁଇ ନୁହେଁ ମଲେ ଶପ ଏକାବେଳେ
 ବୁଡ଼ାକାଲେ ସ୍ତ୍ରୀ ଦେଖିଲ ଥିଲ ମୋ କପାଳେ
 ଆରେ ପୁତ୍ର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କାହିଁ କୁ ରହିଲୁ
 ଶୋକ ସମୁଦ୍ରରେ ମୋତେ ବୁଡ଼ାଇଣ ଗଲୁ ।

ବଧାତା ଗଡ଼ି ଅଛଇ ମୋ ହୁଅ ପାଷାଣେ
 ଏ ପାପପ୍ରାଣ ରହିଛି ଅନ୍ଧକ କାରଣେ ।
 ଉଚ୍ଚସ୍ୱରେ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କହେ ଏ ପ୍ରକାର
 ହେ ସଞ୍ଜୟ କି କରିବି କହ ତ ବିଚାର ।
 ବୁଢ଼ା ହେଲି ନୟନକୁ କିଛି ନ ଦିଶଇ
 ତେତେବେଳେ ସ୍ୱା ସହିବି କେଉଁପରି ମୁହିଁ ।
 କେତେ ହିତ ବୁଝାଇଲେ ମୋର ବନ୍ଧୁ ଜନେ
 ସେମାନଙ୍କ କଥା ମୁହିଁ ନ ଶୁଣିଲି କାନେ ।
 ହେ ସଞ୍ଜୟ ଶୁଣୁ ଗ୍ରୋଣ ହାରିବେକ ରଣେ
 ଏ କଥା କେତେ ବିଚାର ନ ଥିଲି ମୁଁ ମନେ
 ପୃଥ୍ୱୀରେ ନ ଥିଲି କେ ବାର କର୍ଣ୍ଣ ପରି
 ତାହାକୁ ପାର୍ଥ ମାରଲୁ କହ କେଉଁପରି ।
 ଶୁଣି ସଞ୍ଜୟ କହିଲୁ ଯୋଡ଼ି ବେନପାଣି
 ସବୁ ବିଧର ଆୟତ୍ତ ଶୁଣ ନରମଣି ।
 କେବଣ ଶାସ୍ତ୍ର ନ ଜାଣ ଆହୋ ନରପତି
 ମୁହିଁ କିସ ବୁଝାଇବି ଅଟେ ମୁଖମତି ।
 ଶାନ୍ତିବା ମରବା ଦୁଃଖ ସୁଖ ଶ୍ରେଣୀଶ୍ରେଣୀ
 କର୍ମଫଳେ ଏ ସକଳ ହୁଅଇ ସଂଯୋଗ ।
 ତୁମ୍ଭ ପୁଅ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଖଲ ବୁଦ୍ଧିଧନ
 ସାଧୁଜନଙ୍କର ହିତ କେତେ ନ ଶୁଣିଲି ।
 ଶୁଣୁ ଗ୍ରୋଣାଦି ବିଦୁର ଯେତେ ବୁଝାଇଲେ
 କେତେବେଳେ ପଡ଼ାଛାମ ଦେବାକୁ କହିଲେ ।
 ସେଥିପାଇଁ ନିଜେ କୃଷ୍ଣ ଆସିଣ ଏଠାକୁ
 ବୁଝାଇଲେ ନ ଶୁଣିଲି ତାଙ୍କର କଥାକୁ ।
 କେବଳ କହିଲୁ ମୋର ସଙ୍ଗତରେ ରଣ
 ନ କଲେ ନ ଦେବି ତୁମ୍ଭ ତଳ ପରିମାଣ ।
 ଆପଣ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ କହିଲେ ବୁଝାଇ
 ତାହା ନ ଶୁଣିଲୁ ମନେ କର ନରପାଇଁ ।
 ଏହି ହେତୁରୁ ସେମାନେ ଅକାଳେ ବିନାଶ
 ହୋଇଲେ ଏଥିକ ଦେବ କାହାର ଏ ଦୋଷ
 ଆପଣାର ବୋଧେ ସବେ ଗଲେ ଯମଆଳ
 ତୁମ୍ଭର କିସ ଆୟତ୍ତ କପାଁ ତୁମ୍ଭେ ଭଲ ।
 ପୂର୍ବାପର ନ ଶ୍ରବଣ କଲ ଯେଉଁ କର୍ମ
 ପତଙ୍ଗ ପ୍ରାୟ ଅନଳେ ହୋଇଲୁ ବହନ ।
 ଏହା ଶୁଣି ପୁଣି ଅଛ କଲକ ରୋଦନ
 ନ ଯାଇ କପାଁ ରହିଛି ଏହି ପଥପ୍ରାଣ ।

ଆହା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପୁଅ ତୁ କାହିଁ ରହିଲୁ
 ଆରେ ଦୁଃଶାସନ ମୋତେ ସଙ୍ଗତେ ନ ନେଲୁ
 ଶକୁନି ଆସିଣ ମୋତେ ଏତେ ଦଶା ଦେଲ
 ତାହା ମନ୍ତ୍ରଣାରେ ମୋର ବନ୍ଧ ନାଶ ହେଲ ।
 କାହାର ଆଶ୍ରୟ ନେଇ ଏବେ ମୁଁ ରହିବି
 ଦିନ ନ ସରିବ ମୋର ଏହା ଭାବ ଭାବ ।
 ପଣ୍ଡିତ ବିଦୁର ପୁଣି କହିଲେ ବୁଝାଇ
 ମହାବୀର ଆଉ ଶୋକ କର କାହିଁପାଇଁ ।
 ଯେତେ ଦିନକୁ ନିୟତ ଯାଇ ହୋଇଥାଏ
 ସେ ଦିନ ନ ଟଳଇ ସେ ଶରଣେକେ ଯାଏ ।
 ମହା ମହା ବୀର ଯାନ୍ତି ନିଜ ଯମଦାର
 ଭାବ ଦେଖ ମୃତ୍ୟୁ ଶବ ସକଳ ସଂସାର ।
 ମରଣର କାଳାକାଳ ନାହିଁ ହେ ବୀର
 ତୁମ୍ଭର ଶୋକ କରିବା ଅଟେ ଅକାରଣ ।
 କେହି ମରେ ଗର୍ଭେ ଥାଇ କେହି ଦଶମାସେ
 କେ ପୃଥ୍ୱୀ ପୂର୍ଣ୍ଣକରି ଯାଏ ଯମବାସେ ।
 କେହି ମରେ ବାଲ୍ୟକାଳେ ଏହା କର୍ମଫଳ
 କେ କାହାକୁ ନ ପାରଇ ମାରି ରବିତଳ ।
 ମୋର ବାକ୍ୟ ଶାନ୍ତ ହୁଅ ଆହେ ନରପାଇଁ
 ଶୋକ କଲେ ଆଉ ଫେରି ଆସିବେ କି କେହି
 ବିଦୁରଠାରୁ ଏପରି ଶୁଣି ତଥ୍ୟକଥା
 ପାର୍ଥ ନିଃଶ୍ୱାସ ପକାଇ ପୋତିଲୁ ସେ ମଥା ।
 ପୁଣି ଗନ୍ଧାସ କହିଲୁ ଆରେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 କି ଯଶ ଅଜିଲୁ ମାରି ଶତପୁଅ ମୋର ।
 ଗୁରୁ ବନ୍ଧ୍ୟପାଇଁ ବାବୁ ଧର୍ମକୁ ଲଢ଼ିଲି
 ଈଶ ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବକୁ ବିନାଶ କରଲି ।
 ଯେବଣ କାଳରେ ବାବୁ ବିଷ ମୁଁ ହୋଇଲି
 ସ୍ୱ ମୀ ମୋର ଅଛ ବୋଲି ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣିଲି ।
 ମନ ମଧ୍ୟରେ ଭାବିଲି ଭଣ୍ଡା ତକ୍ଷୁଗ୍ରାନ୍ତ
 ସୁନ୍ଦର ବସ୍ତ୍ର ଦେଖିବା ମୋର ଅକାରଣ ।
 ଅନ୍ଧପଟଳ ବାନ୍ଧିଲି ସ୍ୱାମୀର ନିମନ୍ତେ
 ନ ବୁଝିଲି ପୁଅମୁଖ ଆଜ ପରିସନ୍ତେ ।
 ଅନ୍ଧପଟଳ ମୋହର ଫେଡ଼ି ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 ତୁମ୍ଭ ମୁଖ ବୁଝି ଯାଉ ପୁଅଶୋକ ମୋର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପୁଞ୍ଜିଲେ ଗୁପ୍ତେ କହ ସହଦେବ
 ପଟଳ ଫେଡ଼ି ବୁଝିଲେ କେଉଁ କଥା ହେବ ।

ସହଦେବ ବୋଲେ ଏହୁ ଶୁଣିବ ଯାହାରେ
 ଅବଶ୍ୟ ଦହନ ହେବ ତା ନେହୁ ଅଗ୍ନିରେ ।
 ପୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହିଲେ ଆହେ ସହଦେବ
 ଏହାର ଅନ୍ତପଟଳ କପର ପଟିବ ।
 ବରରେ ଯା ଏକପୁତ୍ର ଅଟଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ
 ସେ ଅନ୍ତପଟଳ ଫେଡ଼ି ଚାଲି ମୁଖ ।
 ଏହା କହି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ଡାକଣ ସରଗେ
 ବୋଇଲେ ମାତା ପଟଳ ଫେଡ଼ି ବାବୁ ବେଗେ
 ଶୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଚନ ସେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ କାଳ
 ଫେଡ଼ିଲେ ଯାଇ ମାତାର ସେ ଅନ୍ତପଟଳ ।
 ତତ୍ତ୍ୱ ମଳଣ ଗାନ୍ଧାରୀ ବକନକୁ ତୋଳି
 ଚାହିଁ ଦିଅନ୍ତେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଦେହ ଗଲ ଜଳି ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ତହୁଁ ହରି ଆଡ଼ି କରିଥିଲେ
 କି କର୍ମ କଲୁ ଗାନ୍ଧାରୀ ବିଦୁର କହିଲେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଶରଣେ ବଞ୍ଚିଥିଲ ଯେଉଁ ବସୁ
 ତାକୁ କୁ ଦହନ କଲୁ ସେ ପର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ଆତ୍ମାରୁ ଅଛୁ ଶ୍ରୀ
 କିଏ ସେ ମୋ ପୁତ୍ର ବୋଲି ନ ପାରିଲି ତହିଁ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମାଗୋ ତୋର ପୁତ୍ରଗୋଟି
 ଶରଣ ପଶିଲ ତାକୁ ରଖିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ।
 ଏକ ନନ୍ଦନ ଥିଲା ତୋ ଅନ୍ତର ଲଜଡ଼ି
 ଥିକ ତୋ ବରୁର ତାକୁ ମାଇଲ ଯା ପୋଡ଼ି ।
 ଏବେ ପୁତ୍ରପରି ବାନ୍ଧି ଅନ୍ତ ପଟଳକୁ
 କି ଯଶ ଲଭିବୁ ନାଶ କଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି କୁ ।
 ଏବେ ବରୁର ପାଣ୍ଡବେ ତୋର ନିଜ ବାଳ
 ନିଜ ପୁତ୍ରକୁ ପାସୋରି ଯାକୁ ପ୍ରତିପାଳ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ହୋଇଲେ ଶାନ୍ତି କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବଚନେ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କୋପକଲ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ନିଧନେ ।
 ରେ ବରବ ବୃଦ୍ଧକାଳେ ଦେଲୁ ପୁତ୍ରକଷ୍ଟ
 ଇନ୍ଦ୍ର ସମ ଶତପୁତ୍ର ମୋର କଲୁ ନଷ୍ଟ ।
 ବୁଢ଼ାକାଳେ ମୋତେ କୁହ କଲୁ ଅପୁତ୍ରକ
 କେଉଁଜନ୍ମେ କରିଥିଲି କେବଣ ପାତକ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ପାଣ୍ଡବର ତୋର ବାଳ
 ତାକୁ ପାସୋରି ଏହାକୁ ଏବେ ପ୍ରତିପାଳ ।
 ଜୟ ମାତା ସରସ୍ୱତୀ ବସୁଙ୍କ ଘରଣୀ
 ଜୟ ମାତା ସରସ୍ୱତୀ ଜୟ ଗଣାପାଣି ।

ତୋହର ଗଣା ଶୁଣିଣ ବସୁ ମୋହୁଁ ହୋଇ
 ସବୁବେଳେ ତୋତେ ପ ଶେ ରଖିଥାନ୍ତି ସେହି
 ତୋ ପାଦ-କମଳେ ମୋର ସବା ରହୁ ଆଶ
 କହଇ ଯେ ଶୁକ୍ରମୁନି ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ବାସ ।

ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଦ୍ୱାରା ଲୌହ ଭୀମ ଚୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଗାନ୍ଧାରୀ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଶାପ ଦେବା

ଏଥୁଅନ୍ତେ ରାଜା ପୁତ୍ରେ ଯୋଡ଼ି ବେନପାଣ୍ଡୁ
 କି ହେଲା ଏଥୁଭଗ୍ନ କହ ମୁନିମଣି ।
 ରାଜା ବଚନେ କହନ୍ତୁ କୁନ୍ଦରସି ଶିଖ୍ୟ
 ମନଦେଇ ଶୁଣ କୁମ୍ଭେ ବଳବାର ଭଣ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଶୁଣିକରି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ କଥା
 ଶ୍ରୀମସେନକୁ ବେଇଲେ ଗୁଡ଼ ମନବ୍ୟଥା ।
 ଆସ ବାବୁ ଶ୍ରୀମସେନ ଆସ ମୋର ବାସ
 ତୋତେ କୋଲେ ଧରି ମନୁ ତେଜବ ସନ୍ତପ
 କୋଳ ପ୍ରସାରିଣ ସହୁ ଶ୍ରୀମକୁ ତାକଲ
 ଶ୍ରୀମ ଇଠି ପିବାପାଇଁ ମାନସେ ଭଲିଲ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଧର ଜାଣିପାରି ମନ ଶ୍ରୀମଙ୍କର
 ପଛକୁ ଘୁଆଇ ଦେଲେ ଧରି ତାଙ୍କ କର ।
 ପୁଣି ଅନ୍ଧ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୁଢ଼ା ହୁଡ଼ାହୋଇ
 ତାଙ୍କେ ଶ୍ରୀମସେନେ ଚାହିଁ ବଚନକୁ କହି ।
 ତହୁଁ ଲୌହଭାମେ ଆଣି ବେଲେ ନରହରି
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଧରି ତାକୁ ଆକର୍ଷଣ କରି ।
 ମହା ବଳବନ୍ତା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବଜ୍ରସେନା
 ଭୁଜେ ଭଡ଼ିତେ ଲୁହାର ଶ୍ରୀମ ଦେଲ ବୁନା ।
 ବେଦସୁତ ମନୁ ପୁଣା କଲେ ହେ ଅଗସ୍ତି
 ଆଶୁର୍ଯ୍ୟ କଥା କହିଲ ଆହେ ବ୍ରହ୍ମସତ ।
 ଲୌହମୟ ଶ୍ରୀମମୁଣି କେଉଁଠୁ ପାଇଲେ
 ଧାତକରେ କୃଷ୍ଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଆଗେ ବେଲେ ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ ମନୁ ସୁଜନ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଶତପୁତ୍ର ଜନ୍ମିଲେ ଯେ ଦିନ ।
 ଅନ୍ଧ ନରପତି ବୋଲେ ଶୁଣ ହେ ବିଦୁର
 ପୁତ୍ର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଣି ଦିଅ ମୋ କୋଳର ।

ବଦୁର ବୋଇଲେ ଦେବ ଜ୍ୟେଷ୍ଠପୁତ୍ର ତୋର
 ଏକାକୀ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଏ ହୋଇବ ମହାର ।
 ଶଙ୍ଖନଧି ପଦନଧି ଅଛୁ ଏହା କରେ
 ପଦ୍ମ ବିକାଶ ହୋଇବ ଗୁଲିଲେ ପଦରେ ।
 ଲକ୍ଷେ ନୃପତିର ହେବ ଏ ମଉଡ଼ମଣି
 ଏହା କରୁ ନ ଗୁଡ଼ିବେ କେତେ କମଳିନୀ ।
 ଜଣାଯାଏ ଲେଖାଅଛୁ ଏହା କପାଳରେ
 ଅଳ୍ପକାଳେ ବଧ ହେବ ଶ୍ୟାମର ହସ୍ତରେ ।
 କର୍ଣ୍ଣେ ମଧୁ ପିଙ୍ଗଳ ପ୍ରକୃତି ଏହାର
 ଏହୁ ଥିଲେ ବଂଶ ଭଲେ ନ ରହିବ ତୋର ।
 ଏହା ହେବୁ କୁଳକ୍ଷୟ ହେବ ନରସାଇଁ
 ତେଣୁ କହୁଛି ଏହାକୁ ରଖି ନ ଯୋଗାଇ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ଶୁଣି ବଦୁର ବଚନ
 ଏଡ଼େ ବିଚକ୍ଷଣ ପୁତ୍ର ନାଶିବ କେସନ ।
 ତହୁ ଏକ ଲୁହା ଶ୍ୟାମ ଗଢ଼ାଇ ଆଣିଲ
 ଆଶଠାଶାଳରେ ତାକୁ ନେଇ ରଖାଇଲ ।
 ଲୌହଗିରି ସମ ତାର ହିତର ଶରୀର
 ନିଜ ତା ସଙ୍ଗେ ଲଢ଼ଇ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସାର ।
 ଏପରି ପ୍ରତାପ ଲଢ଼ ଶତ୍ରୁମଣ୍ଡଳ ଭଣ
 ଶ୍ୟାମକୁ ମାରିବାପାଇଁ କରଇ ଅଭ୍ୟାସ ।
 କୃଷ୍ଣ ଶ୍ୟାମ ପାର୍ଥ ଯାଇ ତାହାକୁ ଆଣିଲେ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର କୋଳରେ ନେଇକରି ବେଲେ ।
 ତାହାକୁ ଯେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସବଳେ ଗ୍ରସିଲ
 ମୋଡ଼ାମୋଡ଼ି କରନ୍ତେ ସେ ଶୁଣି ହୋଇଗଲ
 ଲହରୀ ଆଗାତେ ମୁଖୁ ବହନ୍ତେ ରୁଧିର
 ଅସାଷ୍ଟମ ହୋଇ ଗଜା ପଡ଼ିଲ ଭୂମିର ।
 ଶ୍ୟାମସେନ ଶତେସିଂହ ବଳେ ବଳବାନ
 ଏକଲକ୍ଷ ସିଂହବଳ ବହର ଗଜନ ।
 କୋଳରେ ଧରି ବଦୁର ମୁଖେ ସିଂହ ପାଣି
 ସତେଜ ନିମନ୍ତେ ବିଷେ ଧରିଣ ବଞ୍ଚଣି ।
 ପଦ୍ମ ତେଜନା ପାଇଲ ଅଜ କଣ୍ଡୁଧାଣ
 ସକୃଷ୍ଟେ ସେବନ କଲ ଶ୍ୟାମ ନାମ ଧରି ।
 କୁଳର ମଣ୍ଡନ ଆରେ ମୋର ଦୁବୋଧର
 ଗାଡ଼ ଆଇବନ କଲ ମୁହିଁ ମୂର୍ଖ ସ୍ବର ।
 ତୋର ଶ୍ବନବଳ ଜାଣି ନ ଥିଲି ମୁଁ ମନ
 କେଉଁବଳେ ମାଇଲୁ ବୁଝେ ମାନବୋଚର ।

ଜାଣୁ ଜାଣୁ ଏଡ଼େ ବଡ଼ ମନ୍ଦକର୍ମ କଲ
 ତୋତେ ମାରି କି ମୋହର ପୁତ୍ରକୁ ପାଇଲ ।
 ତୋତେ ମାଇଲି ବାବୁରେ ଲଢ଼ିଲି କି ଯଶ
 ଏଡ଼େ ମନ୍ଦକର୍ମ କର୍ଯ୍ୟ କଲି ମୁଁ ବାଳୀଶ ।
 ଏପରି କାହିଁଲ ଯଦୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗପ୍ତ
 ଶୁଣି ଶ୍ୟାମ ହୋଧରରେ କମ୍ପାଇଲ କାପୁ ।
 ଦୁଇହାତେ ବୁଲାଇଲ ଗଦା ଅତି ସେଷେ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ମାରିବାକୁ ଚାଲିଲ ମାନସେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଦୁହେ ଭଗତ ଏ କର୍ମ
 ପୁତ୍ର ପାଇଁ ହୋଇଛନ୍ତି ଏହି ମତି ଭ୍ରମ ।
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ପିତା ଅଟନ୍ତି ସେ ତାଙ୍କ ବୋଷ ଗୁଡ଼ି
 ପୁତ୍ରଙ୍କ ନିଧନେ ଗଣ ହୋଇଛନ୍ତି ସେ ଗୁଡ଼ି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଆହେ ଶୁଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଶ୍ୟାମକୁ ପ୍ରାଣେ ମାଇଲି ଗଲ ପୁତ୍ର କଷ୍ଟ ।
 ଯାହା ଉପରେ ଭୁଲୁର ଚିତ୍ତେ ହୋଧ ଥିଲ
 ସେ ମରିଲ ନିଷ୍ଠୁର ଗୁଣ୍ୟ ଏବେ ହେଲ ।
 ଶ୍ୟାମର ନିଧନେ ଏବେ ପାଣ୍ଡବେ ନିର୍ମାଣ
 ହୋଧ ସମ୍ଭାଳ ହେ ଗଜା ହେଲ ମହାପୁରୀ ।
 ପୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ନରସାଇଁ
 ଭୁଲ ବଳରେ ଶ୍ୟାମର କସ ପାରେ ହୋଇ ।
 ଶ୍ୟାମସେନ ବୋଲେ ଶାନ୍ତ ହୋଇଲୁ କି ପିତା
 ମୁହିଁ ପର ଶ୍ୟାମସେନ ଭୁଲ ପୁତ୍ରହତା ।
 ଏମନ୍ତ କୁଟ କଲେ କି ପାଣ୍ଡବକୁ ପାରି
 ଯାହାଙ୍କ ସହାୟ କରି ଅଟନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ।
 ଅନେକ ଝିଜାସି ଯଦୁ ପାବନ କହିଲ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବେନିନେନ୍ଦ୍ର ଲେଚକ କହିଲ ।
 କୋଳେ ଧରି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲଇ ବଦୁର
 ସବୁ ସରିଲଣି ହୋଧ ପରିତ୍ୟାଗ କର ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ବେଦ କେମନ୍ତେ ଧରିବ
 ପୁତ୍ରଙ୍କ ନିଧନେ ଆଉ ଶୀଘ୍ର କି କରିବ ।
 ଗୁଲ ହେ ବଦୁର ବେଶିସିବା ବୁରୁଷେଷ
 ରଥରେ ଆସେହି ତହୁ ତଳିଲେ ଭରିତ ।
 ସଞ୍ଜୟ ସାରଥୀ ପଣେ ବାହେ ରଥବର
 କୃଷ୍ଣ ସହିତେ ଶାନ୍ତବି ସାଧ ସହୋଦର ।

ବିଦୁର ଆଦର ଧୂତରାସ୍ତ୍ର ନରପାରି
 ଗାନ୍ଧାରୀ ସହ ବଧୂ ଏ ରଥକୁ ଅବେଦି ।
 କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟେ ପହଞ୍ଚି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଗ୍ରତେ ତହୁଁ ଗାନ୍ଧାରୀ କହଲେ ।
 ଦେଖିବି ବୀଣ ମୋହର କେନ୍ଦ୍ରେ ହେଲେ ହୃଦ
 ଏହା କହି ପଟଳକୁ ଫେଡ଼ିଣ ଉଦ୍ଧତ ।
 ବୋଇଲେ ଦେଖ ହେ କୃଷ୍ଣ ଏହି କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର
 ମହାନିଦ୍ରା ପାଇଛନ୍ତି କେତେ ସନ୍ଧିପୁତ୍ର ।
 ଦ୍ରାଦଣିଯୋଜନ ପାଏ ମୃତପିଣ୍ଡ ପଡ଼ି
 ଧରାଧରି ହୋଇ ସବେ ଗଲେଣି ତ ସତ ।
 ଅନେକ ରାଜା ସମର କାରଣେ ଆଇଲେ
 ରଣ ତେଜ ଶୋଇଛନ୍ତି ଧରଣୀର କୋଳେ
 ନାନାରହୁ ଅଭରଣ ଅଙ୍ଗେ ପିନ୍ଧିଛନ୍ତି
 ସେ କାଳ ରବି ପରାୟ ଢେଙ୍କ ବିକାଶନ୍ତି ।
 ଗୁଣିଅଛନ୍ତି ନିଗୁଣି ଗାନ୍ଧାରୀ ଗୁହଁଲ
 ଅଗଣିତ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଅଛନ୍ତି ଦେଖିଲ ।
 ଏହିପରି ଦେଖି ଦେଖି ଗଲ ଧୀରେ ଧୀରେ
 ପହଞ୍ଚିଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶରଣପା ନିକଟରେ ।
 ସଞ୍ଜୁ କହନ୍ତି ଦେଖ ଦେଖ ଗୋ ଗଜର
 ଶରଣେପେ ଶୋଇଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କେଉଁପରି ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଲେ ହେ କୃଷ୍ଣ ଏ ଶାନ୍ତକୁସୁମ
 ସୁରମଣେ ଜଣିବାକୁ ଏକା ସାମରଥ ।
 କହୁ ନିଗୁଣି ଗୁହଁଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ମୁଖ
 ମୋର ପୁତ୍ରଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଭୋଗିଲ ଏ ଦୁଃଖ
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣରୁବିଶେଷ ଉପକର
 ପିତାର ନିମନ୍ତେ ଦାସ ଗ୍ରହଣ ନ କଲ ।
 ସ୍ଵରଜ୍ଞରେ ମରିବାକୁ ମନକୁ ବଳାଇ
 ଶରଣପା କର ରଣସେନେ ଅଛ ଶୋଇ ।
 ହେ କୃଷ୍ଣ ଜାଣିଲି ମୁଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚରଣ
 ଅପେ ମଲେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ନ କରିଲେ ହତ ।
 ସବଦା ଏ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହ କରିଥାନ୍ତି
 କେମନ୍ତେ ନାଶିଲେ ତାଙ୍କୁ ପାଣ୍ଡବ ଦୁର୍ମତ
 ପୁଣି ପାଣ୍ଡବେ ବୋଇଲେ ମନ୍ଦବୃତ୍ତ କଲ
 ବର ଅଗତ ନ ପାଣ୍ଡବ ସବୁ ବୁଝାଇଲ ।
 ଭୁବିଶ୍ଵାସେ ସେ ବାହୁବି ବୀର ସୋମଦତ୍ତ
 ବୀରସ୍ଥାନ ଜନେ ବାବୁ ଜାଣିଲ କେମନ୍ତ ।

ତହୁଁ ଗାନ୍ଧାରୀ ହୋଧରେ ଚଳଇ ଉଦ୍ଧତ
 ଦେଖିଲ ପଡ଼ିଅଛନ୍ତି ଭରଦ୍ଵାଜପୁତ୍ର ।
 ଅହେ କୃଷ୍ଣ ଦେଖ ଦେଖ ଦ୍ରୋଣ ଏ ଅଟନ୍ତି
 ଏହାଙ୍କୁ ଜଣନ୍ତା କେହି ନ ଥିଲ ଏ ଶିବ
 ଅତଳ ଗୁଳିକା ପାଇଁ କେ ହେଲ ସମର୍ଥ
 ପୁଅବାଦ ତୋଳିଧର କେ କରିଲ ଛନ୍ଦ ।
 ଅଶରୁଣ ବାୟୁଗତ ରୁଲେ କେଉଁଜନ
 ଜାଣିବା ସେ ଦ୍ରୋଣେ ଅବା କରିବ ନିଧନ ।
 କେଉଁ କାରଣରୁ ଅହେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ପଡ଼ିଲେ ଏ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ରଣେ ପ୍ରଣହାର ।
 ପାହାଠାରୁ ବିଦ୍ୟା ଶିଖି ଦେବକାର୍ଯ୍ୟ କଲ
 ତାହାକୁ କେମନ୍ତେ ପାର୍ଥ ରଣରେ ମାରଲ ।
 ହେ କୃଷ୍ଣ ଦ୍ରୋଣ ଅଟନ୍ତି ଗୁରୁ ଏହାଙ୍କର
 ନାଶିବାକୁ କେନ୍ଦ୍ରେ ସତ କଲିଲ ତାଙ୍କର ।
 ଗୁରୁଜନ ବଧ କଲେ ଗୁରୁ ରାଜ୍ୟପାଇଁ
 ଏହି ଗୁଣ୍ଡାଳଙ୍କ ମୁଖ ନ ଗୁହଁବି ମୁଁ ।
 ତହୁଁ ଚଳଇ ଗାନ୍ଧାରୀ ହୋଧରେ ହୋଇ
 ଦେଖିଲକ କର୍ଣ୍ଣ ଶରାବାଦେ ଅଛୁ ଶୋଇ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲ କୃଷ୍ଣେ ଖେଦଭର ହୋଇ
 ଦେଖ କର୍ଣ୍ଣ ହିଁ ଭୁବନେ ଅଜୟ ଅଟଇ ।
 ମୋର ପୁତ୍ରଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଏହୁ ଯୁଦ୍ଧ କଲ
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ବୀର ହୋଇ ରଣେ ପ୍ରାଣ ଦେଲ
 ହା ହା କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ତାକୁ ଧରଲ କୁରୁତେ
 ଅରେ ତୁମ୍ଭର ଭାବିତ ମାରଲ କେମନ୍ତେ ।
 ଅଭେଦ କରିବ କର୍ଣ୍ଣେ ଅମୃତକୁଣ୍ଡଳ
 କପଟରେ ମାରି ଦାନ ନେଲେ ଆଶ୍ରୟ ।
 ଧୀରକର କୁହ ପାଦ ପକାଇବା ପାଇଁ
 ଶିବ ନିଜ ଶତଭାବ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦିଅଇ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ତୋଷି ପାଇଲ ତୁ ବଜ୍ର ଶକତ
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଅସ୍ତ୍ର ରଖି ନ ପାଇଲ ବର୍ତ୍ତି ।
 କର୍ଣ୍ଣକୁ କେମନ୍ତେ ନାଶ କଲ ଅରଜୁନ
 ସକଳ ଭୀଷଣ ତୋର ଅଟେ ଭଗବାନ ।
 କୁରୁସାଗରକୁ ବିଏ ପାରନ୍ତା କି ଜଣି
 ଉପାୟ କରିଣ ମରାବଲ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ତହୁଁ ସେଦନ କରିଣ ଚଳଇ ଗାନ୍ଧାରୀ
 ଦେଖିଲକ ଦୁଃଶାସନ ପଡ଼ିଅଛୁ ମର ।

ଦେଶ ହେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୋର ଦୁଃଖାସନ ପୁଣି
 ରୁଧିରେ ଜର ଜର ହୋଇଛି ତା ଗାଧି ।
 ଧନ୍ୟ ଭ୍ରମସେନ ଧନ୍ୟ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତୋହର
 ଦୁଃଖାରକ୍ତେ କଳାଇଲୁ କେଶ ଦ୍ରୌପଦୀର ।
 ସର୍ବପୁଷ୍ପ କରଣ ରଣରେ ମାରଲୁ
 ହିଅ ବିଦାରଣ ତାର ରୁଧିର ପିଇଲୁ ।
 ଭ୍ରମସେନ ବୋଇଲୁ ମୋ ଡେଲୁ କେଉଁଦୋଷ
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପାଳନ କଲୁ ନୁହେଁ ଅପମଣ ।
 ଭ୍ରମ ବୋଲେ ଦେହେ ମାତ୍ର ମୁହଁ ଲଗାଇଲି
 ଅକାଉଁକି ତର କ୍ରେ ଗର୍ଭକୁ ନ ନେଲି ।
 ଧରଲୁ ଯାଜ୍ଞସେନାର କେଶ ଯେଉଁ ହସ୍ତେ
 ତାହା ଉପାଡ଼ିଲୁ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ସାକ୍ଷୀତେ ।
 ତହୁଁ ଚଳିଲୁ ଗାନ୍ଧାରୀ ବିଦୁରକୁ ଘେନି
 କିଛିଦୂରେ ଦେଖିଲୁ ସେ ପଡ଼ିଛି ଶକୁନି ।
 ଅରେ ବାବୁ ମୋ ଗାନ୍ଧାରୀଦେଶ ଅଧିପତି
 ବ୍ରତ ବିବେକ ଜ୍ଞାନରେ ସମ ବୃହସ୍ପତି ।
 ବିନାତୋଷେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବହୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଦେଲୁ
 ପଥରଘରେ ଭର ତୋ ବଶ ମସବଲୁ ।
 ତହୁଁ ଉଦ୍ଧର ଅରଲୁ ତୋର ବୃଦ୍ଧିକଲେ
 ପିତୃରଣ ପରଶୋଧ କଲୁ ଏତେକାଳେ ।
 ଦେଶ କୃଷ୍ଣ ଏ ମୋହର ନିଜ ସହୋଦର
 ଉପାୟ କର ମାରଲୁ ବଶକୁ ମୋହର ।
 ଭାର ଏ ଏହାକୁ କି ବୋଲିବି ଯଦୁନାଥ
 ଦେଖି ଯାକୁ ଶୋକ ମୋର ନ ହୁଏ କିମ୍ଭୂତ
 ଭୋ କୃଷ୍ଣ ଏ ଯେବେ କର ନ ଥାନ୍ତା ଏ କୃତ୍ୟ
 କାହିଁପାଇଁ ମରଥାନ୍ତେ ମୋର ଶତପୁତ୍ର ।
 ହେ କୃଷ୍ଣ କୁରୁପାଣ୍ଡବ ଏହି ବେନିଦଳ
 ଶକୁନି କୁଟ ନ ବୁଝି ଅମ୍ଭେଲେ ଗୋଲ ।
 ଆରେ ଆରେ ଶକୁନି ତୁ ନିର୍ଜଗତ ପାଥ
 ଦୁଷ୍ଟବୃଦ୍ଧି କର ମସବଲୁ ଶତେପୁତ୍ର ।
 ଜୟଦ୍ରଥେ ଦେଖିଲୁ ସେ ତହୁଁ ଚଳିଯାଇ
 ପାର୍ଥ ଏହାକୁ ମାରଲୁ କେଉଁଦୋଷ ପାଇଁ ।
 ଦୁଃଖୀନା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ବ୍ରହ୍ମର କି ଭଗ୍ନୀ
 ଏକଦୋଷ ତାର ନ ସହୁଲୁ ଫାଳଗୁନି ।
 ତାହା ଶୁଣି ବୋଲେ ପାର୍ଥ କପଟେ ଗୋ ମାତ
 ଜୟଦ୍ରଥ ମୋ ପୁତ୍ରକୁ ମାରଲୁ କେମନ୍ତ ।

ବନସ୍ତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠର ନେତୃତ୍ୱେ ଦ୍ରୌପଦୀକୁ
 ଦୁଃଖୀନା ସକାଶେ ଥରେ ଗୁଡ଼ିକେଲି ତାକୁ
 ତହୁଁ ହତନ କରଣ ଚଳିଲୁ ଗାନ୍ଧାରୀ
 ଦେଶେ ସଜାନବେ ପୁଣି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ମର ।
 ହା ହା ପୁତ୍ର ଗୁଣମଣି ଗୁଡ଼ିଗଲ କେଶେ
 ଜୀବନ୍ତେ କୁମ୍ଭ ମୁଖ ମୁଁ ନ ଦେଖିଲି ଦିନେ
 ଏବେ ତୁମ୍ଭ ମୃତଦେହ ଦେଖିଲି ରେ ବାବୁ
 ଦେଶ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୋ ବଶ ବୁଡ଼ିଲଣି ସବୁ ।
 ଏତେ ପୁତ୍ର ଉପକାର ଅଶୁ କୁଳୀ ହେଲି
 ଏହା କହି ମୂର୍ତ୍ତୀପାର ପଡ଼ିଲୁ ସେ ତଳ ।
 ବିଦୁର ସଞ୍ଜୟ ତାକୁ ଧରନ୍ତେଣି ତୋଳି
 ତେଜନା ପାଇ ବୋଇଲୁ ଶୁଣି ବନମାଳି ।
 ତାଙ୍କ ହେ ଭ୍ରମସେନକୁ ଦେଶେ ତାର ମୁଖ
 କେତେକେ ପାମୋହିବି ଶତପୁତ୍ରଙ୍କର ଦୁଃଖ ।
 ଖେଦଭର ହୋଇ ତହୁଁ ଗାନ୍ଧାରୀ ଚଳିଲୁ
 ଅସାଷ୍ଟମେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପଡ଼ିଛି ଦେଖିଲୁ ।
 ମଣି ନିର୍ମିତ ମୁକୁଟ ଗଳାରହୁ ହାର
 ଦିଶୁଛନ୍ତି ନୀଳମେଘେ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ପରକାର ।
 ଯୁଦ୍ଧବାକୁ ଆସିଥିଲେ ଯେତେ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ମଣିମୟ ହାର ହୃଦେ ଦେଇଥିଲେ ଭର ।
 କିପାଇଁ ରେ ଭ୍ରମ ଏତେ ମନ୍ଦକର୍ମ କଲୁ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଜାତ୍ରପରେ ଗଦା ତୁ ପିଟିଲୁ ।
 ଦିଶୁଥିଲ ଏ ମୁକୁଟ ମଣି କି ସୁନ୍ଦର
 ପାଦରେ ମରଦ ତାକୁ କରଦେଲୁ ରୁର ।
 ବୋଇଲୁ ଯେ ଭ୍ରମସେନ ଶୁଣି ଅଗୋ ମା ଏ
 ଦ୍ରୌପଦୀର ଜାନୁ ଦେଖୁଥିଲେ ତୋର ପୋ ଏ
 ତେଣୁ ଦ୍ରୌପଦୀ ତାହାକୁ ଶାପ କଲେ ଦାନ
 ରେ ମୁକ୍ତ କାଳେ ତୋହର ହେଉ ଜାନୁରୁ
 ଅପାର ଅନ୍ୟାୟ ମାଗୋ ତୋର ସୁତେ କଲେ
 ସୁଧର୍ମ କି କୁଟପଣା ବ୍ୟାଧ ଖେଳାଇଲେ ।
 ତେରବର୍ଷ ପଠାଇଲେ ବନକୁ ଅମ୍ଭକୁ
 ମଗାଇଲୁ ନିଜ ଗ୍ରାମ ପେଶି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ ।
 ଅପମାନ ଦେଲେ ଫେରି ଅରଲେ ମୁଗୁର
 କଲି ନ ଭାବିଲୁ କିପାଁ ପୁତ୍ରକୁ ତଥର ।
 ତୁହି କି ନ ଜାଣୁ ମୋତେ ଦେଲୁ ବିଷଲତ
 ଅମ୍ଭକୁ ଦୋଷ ଦେଉଛୁ ତୋର ମୁହଁପୋଡ଼ୁ ।

ପୁଣି ଏକ ଜନ୍ମର ଭିତରେ କୁଟେ
 ତୋର ପୁଣିମାନେ ପର ନ ଥାନ୍ତି କପଟେ ।
 ସାଧୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଲୋକକୁ ଦେଲେ ଏତେଶାନ୍ତି
 ଏପରି କେତେ ଅନ୍ୟାୟ ସହେ ପ୍ରଜ ପତି
 ଅମୁମାନକୁ ସୁରା ନ ଦେଲ ସୁଖକୁ
 ସେକାଳେ ନ ତିଆରିଲ କିପି ତୋ ପୁତ୍ରକୁ
 ପୁଣି ମଧୁର ହୋଇଣ ଗଲେ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
 ସଙ୍ଗରେ ତାକୁ ସେତେକ ଦେଲେ ଅପମାନ ।
 ସେକାଳେ କିପି ତିଆରି ନପାରିଲ ମାୟେ
 ମନ ଗୁଢିରେ ଅବଶ୍ୟ ଦୁଅଇ ଅନୟେ ।
 ତୋ ପୁତ୍ରଙ୍କ ଅନ୍ୟାୟକୁ କାହିଁକି ନ ନିନ୍ଦୁ
 ବୁଝି ନ ବୁଝିଲ ପର ବାହୁଲ ତୁ କାହୁଁ ।
 ପୁଣି କାନ୍ଦ ଭ୍ରମସେନେ ଗାନ୍ଧାରୀ କହୁଲ
 ମାରିଲ ତେବେ ତୋ ମନ ଶାନ୍ତି ନ ହୋଇଲ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଗଦାବାଜେ ଅସାମ୍ବାମ ହୋଇ
 ପଡ଼ିଲ ପରେ ମୁକୁଟ ମର୍ଦ୍ଦିଲ କିପାରି ।
 ଗୁରୁତର ଶୋକେ ଦେବାହୋଇ ଅସମ୍ଭାଳ
 ମାନସେ ବିଦ୍ରାବିଲ କଲ ଯାଇ ବୋଲ ।
 ଉଠ ଉଠ ଅରେ ବାବୁ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 କେତେ ନିଦ୍ରା ଯାଇଅଛି ପାହୁଲଣି ରାତି ।
 ତୋତେ ଶତେକ ଯୁବତୀ ସୁମର ତାଳନ୍ତି
 ହଂସୁଲ ଭୂମିରେ ନିଦ୍ରା ନ ମାଡ଼ଇ ରାତି ।
 କପ୍ତରୁ କନ୍ଦନ ନିତି ବୋଲନ୍ତି ତୋ କାଷ୍ଠେ
 ଏବେ ଶରୀରକୁ କିପି କଲ ରକ୍ତମୟେ ।
 ଲକ୍ଷେ ରାଜାଙ୍କ ଉପଧର ହେଲ ଉଚ୍ଚଳମ
 ଅତିମାନେ ଦେଲେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ତୋ ନାମ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ଦେବା ଏପରି ଶୋକ ପଡ଼ି କଲେ
 ତହୁଁ ମନେ ମନେ ହସି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ।
 ସେ ତାହାର କଲ କର୍ମ ଦୁଅଇ କି ଆନ
 ସେକେଲେ ନ କଲ କିପି ବିଦୁର ବଚନ ।
 ସେ କାଳ କଥା ପଶିଲ ନାହିଁ ତୋର କର୍ଣ୍ଣେ
 କାହିଁପାଇଁ ଏବେ ଶୋକ କରୁ ଅକାରଣେ ।
 ପୁନଶ୍ଚ ବୋଇଲ ବାବୁ ଦେଖ ହେ ବହୁଲ
 ଏ ବୋହୂଙ୍କ ଦୁଃଖ ଦେଖି ମୋ ଅନ୍ତ ଦହଇ
 କେହି ପତି କେହି ପୁତ୍ର କେହି ଭ୍ରାତା ନାତି
 କେହି ବା ବନ୍ଧୁ ବାଳକ ପାଇଁ କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି ।

କାଳ ଶୂନ୍ୟ କୁକୁର ଗୁପ୍ତ ତୋଷ ବହି
 ଶତ ଶତ ମୁତପିଣ୍ଡ ବସୁଛନ୍ତି ଧାରି ।
 ରଣନିହତ ବୀରଙ୍କ ଜଣା ନେହେ ଗୁହଁ
 କେଶବାସ ଅସମ୍ଭାଳେ ଦେଖନ୍ତି ମେ ଧାରି ।
 କାହୁଁଛନ୍ତି ହାହାକାର କର ଦେଖ ଦେଖ
 କେବା ମୃତ ସୁହୃଦର ଦେଖୁଛନ୍ତି ମୁଖ ।
 କେବା ତାଙ୍କ ଗୁଣ ଗୁଣି କୁରା ପର
 କାହୁଁଛନ୍ତି ନୟନରୁ ନୀରକୁ ବୁହାଇ ।
 କେବା ବକ୍ଷେ କରତାଡ଼େ କେ ମନ୍ତ୍ରରେ ପଡ଼େ
 କେବା ପ୍ରାଣନାଥ ବୋଲି ଉଡେ ରଡ଼ ଗୁଡ଼େ
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯାହାଙ୍କର ଗୁରୁ ଦେଖି ନାହିଁ
 ସେମାନେ ଭ୍ରମୁଅଛନ୍ତି ଦେଖ ବାଇହୋଇ ।
 ଅଶ୍ୱାଦଶ ଅଶ୍ୱୋଦଶୀ ସେନା ମହାପ୍ରାଣୀ
 ଯମରାଜର ଅଭୟ ହେଲେ ଚକିପାଣି ।
 ଦେଖ ହରି ଭକ୍ତମଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନାରୀ
 ମୃତପତି ବକ୍ଷେ ଅଛି ମଥା ନିଭଇ ।
 କାହୁଁଅଛି ମୋତେ ଗୁଡ଼ିକର କେଶେ ଗଲ
 ଅମୀୟ ବଚନ ପଦେ ବାରେ କଳହଲ ।
 ବିରାଟ ରାଜକୁମାରୀ ଉଦ୍ଧର ସୁଧର
 ମୃତ ଅଭିମନ୍ୟୁ ମୁଖ ନୟନେ ନିହାର ।
 ନେତ୍ରନାରେ ହୋଇଅଛି ଅନ୍ଧ ଜରଜର
 କର୍ଣ୍ଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନାଦିକ କରୁଛି ଧୂର୍କାର ।
 କହୁଛି ହେ ନାଥ ଛଅମାସ ହେଲ ମୋତେ
 ବିଷା ହୋଇ ଏକା ସୁର୍ଗେ ଚଳିଲ କେମନ୍ତେ
 ସ୍ୱର୍ଗ ବିଦ୍ୟାଧରୀ ସଙ୍ଗେ ରହିବ ସୁଖରେ
 ମୁହିଁ ସିନା ହେଉଥିବି ଶାନ୍ତି ଦୁଃଖ ଘୋରେ ।
 ମୋର କପାଳେ ବିଧାତା ଏହା ଲିହୁଥିଲ
 ତୁମ୍ଭ ମୁଖ ଦେଖି ଯା ମୋ ଜୀବନ ନ ଗଲ ।
 ଅନ ବସୁମଣ ସେତେ କରୁଛନ୍ତି ଶୋକ
 ତାହା ତ ପ୍ରଜାପତି ଦେଖୁଅଛ ପଦ୍ମମୁଖ ।
 ଏହୁପରି ବହୁଶୋକ ଗାନ୍ଧାରୀ ସେ କଲେ
 ଶୁଣି ଦରହାସେ ଦେବ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ।
 ସେ ଯାହାର କଲ କର୍ମ ହୁଇର ସେ ଅନ
 ସେ କାଳେ ନ କଲ କିପି ବିଦୁର ବଚନ ।
 ସେ ବେଳର କଥା ନ ପଶିଲ ତୋର କର୍ଣ୍ଣେ
 ଏତେବେଳେ ଶୋକ କାହିଁପାଇଁ କରୁମନେ ।

ଗୁଲ ଗୁଲ ଦେବୀ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ବୁଲିଯିବା
 ଦ୍ଵାଦଶ ଯୋଜନ ଭୂମି ବୁଲିଣ ଦେଖିବା ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲେ ଅହେ ଶୁଣ ପୀତବାସ
 ଅବର ରାଜାଙ୍କୁ ଦେଖି ପ୍ରୟୋଜନ କସ ।
 ଲକ୍ଷେଶ୍ଵରୀ <ଠାକରେ ହୋଇଛନ୍ତି ନାଶ
 ତା ପରେ ତା ପରେ ପଡ଼ି ନଦଶର ଦଶ ।
 ତୋରପୁତ୍ର ସଭ୍ରମୟେ ମୋତେ ଦ୍ୟନ୍ତେ ଲଜ
 ମୁଁ ପାଣ୍ଡବ ପକ୍ଷହୋଇ କଲି ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ତାହା ଶୁଣି ବିକଳରେ ବୋଇଲ ଗାନ୍ଧାରୀ
 ତୁମ୍ଭ ନାଶ କରାଇଲୁ ବଂଶକୁ ମୋହର ।
 ଅନ୍ୟର ବଳେ ଏହା ତ ହୋଇ ଯେ ନପାରେ
 ଏକା ତୋହଯୋଗୁ ଯିନା ହେଲ ଏ ପ୍ରକାରେ
 ତୋହର କପଟେ ନାଶଗଲ ମୋର ବଂଶ
 ହେ କୃଷ୍ଣ ଏପରି ତୋର ବଂଶ ହେଉ ନାଶ ।
 ଏକ ସହୋଦରେ ଭଲ ଭଲ କରାଇଲୁ
 ଏ ମୋହର ଅଭିଶାପ ତୋତେ ନିଶ୍ଚୟ ଫଳୁ
 ଏ ବଚନ ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ଉଲ୍ଲାସାର ଗାନ୍ଧାରୀ
 ବୋଇଲେ ଉଚିତ ଶାପ ଦେଲୁ ଅଗୋ ମାତ
 ଅନର ଅନିଷ୍ଟ କରିନାହିଁ କେତେକେଲେ
 କେ ଅଛି ପ୍ରମାଦ ମୋତେ ଦେବ ରବିତଳେ
 ଅପଣେ ଅପଣେ ମରାମର ହୁଅ ସତ
 ଏ ବଚନ ଗୋଟି କେବେ ନ ଘଟୁ ଗୋ ମାତ

କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବାଜ୍ୟେ ଗାନ୍ଧାରୀ ପାଇଲକ ଲଜ
 ଭଲ ଶାପ ଦେଲ ହେଲ ଦେବତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ
 ଲଜ୍ଜା ପାଇଣ ଗାନ୍ଧାରୀ ହୁନ୍ତେ ନିରୁଦ୍ଧର
 କୋମଳ କର କହଲେ ତାଙ୍କୁ ପୃଥ୍ଵୀର ।
 ତୁମ୍ଭେ ମାତ ମନ ମୟେ ନଦୁଅ ଶକିତ
 ମୁହିଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ବିନୟ ଭକତ ।
 ରଥ ଲେଉଟାଇ ସହୁଁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗଲେ
 ପୃଥ୍ଵୀରକୁ ଅନାଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହିଲେ ।
 ଗୁଲ ଅସ୍ତେମାନେ ଯିବା ଏଣେ ନାହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ
 ରାଜ୍ୟେ ଅଭିଷେକ ହୋଇ ଧୁଣେ କର ରାଜ୍ୟ
 ସେ ସ୍ଥାନରୁ ସତ୍ତ୍ଵଜଣ କରଲେ ଗମନ
 ତହିଁ ଯାହା ଯାହା ହେଲ ପୃଥ୍ଵୀ ରାଜନ ।
 ଦ୍ରୌପଦୀ ଆଗରେ ସବୁ ବିସ୍ତାର କହିଲେ
 କେମନ୍ତେ ମାୟାରେ ତାଙ୍କୁ କୃଷ୍ଣ ରକ୍ଷାକଲେ ।
 କହୁଥିଲେ ନ ସରଇ ଚରଣ ଯାହାର
 ସେହି ପୃଥ୍ଵୀଦେବଙ୍କୁ କେଲେ ରାଜ୍ୟଭାର ।
 ବ୍ରହ୍ମା କଳି ନ ପାରଇ ମାୟା ଯାହାଙ୍କର
 ତାହାର ଚରଣ ତଳେ ଶରଣ ମୋହର ।
 ଦିଲେକର ଅଧିପତି ଅଟନ୍ତି ସେ ନାଥ ।
 ମାୟାରେ ସେ ଅସୁରଙ୍କୁ କରନ୍ତି ନିପାତ ।
 ସେ ଦେବ କେବ ଚରଣେ ଚହୁ ମୋର ମନ
 ଶାରଳା ଦାସର ଏହା ଅଟେ ନିବେଦନ ।

ମହାଭାରତ ନାଗପଦ୍ୟ

ସ ମା ପ୍ତ

ମହାଭାରତ

ଶାନ୍ତିପର୍ବ

ଭୀଷ୍ମ ଓ କୌରବ ଶତଭ୍ରାତାଙ୍କ ପିଣ୍ଡ ଦାହ

ବୈବସ୍ବତ ମତ୍ସ୍ନୁ ଆଗେ ଅଗସ୍ତି କହିଲେ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ପାଣ୍ଡବ ପଞ୍ଚମୂର୍ତ୍ତି ଗଲେ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କୁ କହିଲେ ଦେବଙ୍କା ନନ୍ଦନ
ଅଭିଷେକ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ କର ଆୟୋଜନ ।
ତାହା ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର କହିଲେ ହେ ହରି
ଭ୍ରାତୃ ନ ବିରୁଦ୍ଧି ରଜା ହେବା କେଉଁପରି
ତହୁଁ ଭ୍ରାତୃଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ ସେ ଗମନ
ପ୍ରେମ୍ୟଶାଶୀ ନାହିଁ କେହି ସେହି ଷଡ଼ଜଣ ।
ଯେଉଁଠାରେ ଭ୍ରାତୃ ଶରଣଯ୍ୟା କରିଥିଲେ
ସବେ ସେ ସ୍ଥାନରେ ଯାଇ ପରବେଶ ହେଲେ
ମୌନବ୍ରତେ ଭ୍ରାତୃ ଦେବ ଚର୍ଚ୍ଚି ଶୋଇଥିଲେ
କିଏ ସେ ଅସିଲ ବୋଲି ଚକ୍ଷୁମେଲଇଲେ
ଚକ୍ଷୁ ମୋର ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମୁଖକୁ ଅନାରି
ବୋଇଲେ ସୁଖରେ ବାବୁ ରାଜ୍ୟକର ଯାଇ ।
ବାହୁପାରି ଧର୍ମରାଜ ଅଇଲ ମୋ ପାଶ
ବୋଲନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠି ଶୁଣ କୁରୁକୁଳ ଈଶ ।
ଆସୁ ହୃଦେ ଦେବ କୁମ୍ଭେ ତେଜଲ ସନ୍ତାନ
ନିରୁଦ୍ଧେ କିଏ ଅଛି କୁମ୍ଭର ସମାନ ।
ସୃଷ୍ଟିଥିଲେ କୁମ୍ଭକୁ ବା ଜଣିଥାନ୍ତା କିଏ
ଆସୁକୁ ତୁମ୍ଭର ସଦା ଚିତ୍ତେ ଦୟାପାଏ ।
ପ୍ରଥମ ସମରେ ଆଶ୍ରା ଦେଇଥିଲ ଦେବ
ଶତ୍ରୁ ମାର ପଞ୍ଚବଟକରେ ରଜା ହେବ ।

ମହତ ବଚନ କେବେ କୁହଇ ଅନ୍ୟଥା
ହସିଲେ ଭ୍ରାତୃ ଶୁଣିଣ ଯୁଧିଷ୍ଠିର କଥା ।
ଦରହସିତ ବଦନେ ଦଅନ୍ତ ଉଦ୍ଭବ
ଏବେ ନିଷଙ୍ଗକ ହେଲ ସୁଖେ ରାଜ୍ୟକର ।
ନାନା ଉପଭୋଗ କର ସୁଖେ ରଜା ହୋଇ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପ୍ରସନ୍ନେ ତୋତେ କିଛି ଭୟ ନାହିଁ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଶତେପୁତ୍ର ହୋଇବେ ନିପାତ
ବଡ଼ ସନ୍ଦେହ ମୋ ଚିତ୍ତେ ଥିଲ ଧର୍ମସୁତ ।
ରାଜ୍ୟକର ବାବୁ ଏବେ ଧର୍ମ ପ୍ରତିପାଳ
ଅଧର୍ମ କଲେ ସହିବ ନାହିଁ ମଦ୍ଘାସୁଳୀ ।
ଏସର ପ୍ରଜା ପାଲଟୁ ନୋହୁବେ କେ ଦୁଃଖୀ
ପ୍ରଜାଙ୍କ ସୁଖରେ ସିନା ରଜା ହୁଏ ସୁଖୀ ।
ନ୍ୟାୟେ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ପାଲଟେ ଇନ୍ଦ୍ର କରେ ବୃଷି
ରଜାର ପାଲଟେ ସିନା ରକ୍ଷା ହୁଏ ସୃଷି ।
ପ୍ରଜା ସନ୍ତୋଷେ ରଜାର ହୁଏ ସର୍ବ ସିଦ୍ଧି
ପ୍ରଜାଙ୍କ ସୁଖେ ରଜାର ଅସୁ ହୁଏ ବୃଦ୍ଧି ।
ଦୋଷାଦୋଷ ବିରୁଦ୍ଧି ଦଣ୍ଡ ଦେଉଥିବୁ
ଦେଖି ତାହା ତୋଷହେବେ ପ୍ରଜାମାନେ ସବୁ
ଗୁର ବରଦି ବୃଦ୍ଧିକୁ ଇନ୍ଦ୍ର କି ଅବିନ୍ଦ୍ର
ଅନାଦି କହିଲେ ଶିର ପକାଇବୁ ହେବ ।
ଦୋଷୀକୁ ଦଣ୍ଡିଲେ ତୋର ନ ହୋଇବଦୋଷ
ତେବେ ନିଶ୍ଚଳରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଥିବେ ତୋର ଦେଶ
ବିଂଶ ହାତରେ କବିରୁ ଏକ ନଳବାଠି
ପଞ୍ଚବଟ ଗୁଣ୍ଡେ ମାଣ ବିଂଶ ମାଣେ ବାଟି ।

ବାଟିକରେ ଏକଗିନା ନେଉଥିଲେ ସଜ୍ଞା
 ପ୍ରଜା ବୋଲିବେ ଦୀର୍ଘାୟୁ ହୁଏ ଅମୃତ ରାଜା ।
 ପ୍ରଜାଙ୍କ ମୁଖରୁ ପାରି ଶୁଭେ ସାଧୁଧନ
 ସମ ଦଣ୍ଡ ନ ପାରିବ ତାକୁ ପାଶ ଘେନି ।
 ବିଦ୍ରୋହ ଦମନ ପାଇ ଶ୍ରୀରାଜ ପେଷିବୁ
 ତମର ମୁଖୁ ଶୃଙ୍ଗାର ଖବର ରୁହିବୁ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀପଣେ ସୁବହୁର ଲୋକକୁ ରଖିବୁ
 ତାଙ୍କ ପରମର୍ଶ ଘେନି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବୁ ।
 କୃଷିକାରୀଙ୍କୁ କଦାପି ଅର୍ଥେ ନ ଦଣ୍ଡିବୁ
 ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ଜନଙ୍କୁ ସଦା କ୍ଷମା ଅଟଇବୁ ।
 ବୃକ୍ଷବୃକ୍ଷତକୁ ଶ୍ଳେଷ ଘୋଷକକୁ ଦେବୁ
 ପଞ୍ଚାଶବର୍ଷ ପଦାତି ଗଜ କରୁଥିବୁ ।
 ସରର ବର୍ଷର ଯେଉଁ ଗଜ ହୋଇଥିବ
 ବଳସ୍ତୁ ମାଡ଼ିବ ତାକୁ ସଜ କରୁଥିବ ।
 କଟାଳ ଅମୃତଦେ ହୋଇଥିବେ ସଜ
 ପର ରାଜ୍ୟେ ନିଅଳସ ହୋଇଥିବୁ ରାଜ ।
 ପଣ୍ଡିତ ମୁଖୁ ଶୁଣିବୁ ପ୍ରଶଂସର କଥା
 ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗେ ବିଶ୍ୱାସ କାରୁ ନ ଯିବୁ ସବଥା ।
 ଅସୁରଭୋଗୀ ଜାଥେ ନ ବୁଢ଼ାଇ କୁ କାୟ
 ଧନ ସଞ୍ଚକକୁ ଲେଉଟା ନ ହୋଇବୁ ସବୁ ।
 ବେଳକାଳ ଜାଣି ଧନ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ଯେ ଦେବୁ
 ଅଳାଶୁ ବିଜେ ନ କରି ବିଶ୍ୱାସ ନ ଯିବୁ ।
 ପାରସ୍ତକ ଏକାବେଳେ ନ ଭେଜିବୁ ରାଜା
 ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣ ନିତ୍ୟେ କରୁଥିବୁ ପୂଜା
 ଧାର୍ମିକକୁ ଏକାଦଶୀ ବ୍ରତ କରଇବୁ
 ବିଦେଶୀ ଦୁରେ କଟକେ ପ୍ରବେଶି ନ ଦେବୁ
 ପରଦାସ ପରଧନେ ଲୋଭ ନ କରିବୁ
 ବିକାହିତା ନାଶ ସଙ୍ଗେ କେବଳ ରହିବୁ ।
 ଯଥା ଯଜ୍ଞକର ଦେଉଥିବୁ ଯେ ଅଦ୍ଭୁତ
 ଦଣ୍ଡ ବିହୀନ ଯେ ଉପଗତ ଶସ୍ତ୍ରପ୍ରଜା ।
 ଦୁଷ୍ଟ ଦାନବମାନଙ୍କୁ କରବୁ କୁ ନାଶ
 ଏହା ଦ୍ୱାରା ନୃପତିକୁ ନ ଲଗଇ ଦୋଷ ।
 ପରଦାର ପରଦ୍ରବ୍ୟ ବଳେ ନ ହରବୁ
 ପ୍ରାଣୀ ଶରଣ ପଶିଲେ ତାହାକୁ ରଖିବୁ ।
 ରାଜ୍ୟଭାର ସମର୍ପିବୁ ମନ୍ତ୍ରୀର ହସ୍ତରେ
 ସମୁଦାୟ ଅଧିକାର ନ ଦେବୁ ତାହାରେ ।

କଷ୍ଟ ନ ପାନ୍ତି ଯେପରି ଗୋରୁ ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଏ କଥାକୁ ସଦା ରହୁଥିବୁ ସାବଧାନ ।
 କୃଷି କର୍ମକାରୀଜନେ ନ ଦଣ୍ଡିବୁ ଧନ
 ଗୋବର ନିମନ୍ତେ ସ୍ଥଳଦେବୁ ବହୁସ୍ଥାନ ।
 ଜାଣିବେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେବୁ ଅନ୍ନଦାନ
 ଉତ୍ତମ ସ୍ଥାନେ ରଖିବୁ ସେନାପତିଗଣ ।
 ଗଜ ଅଶ୍ୱଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଦେଉଥିବୁ ଧନ
 ଗୋପାଳେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ରଖିବୁ ଗୋଧନ ।
 ଗୁଣୀ ଗୁଣ ଜାଣିକରି କରୁଥିବୁ ପୂଜା
 କରମାନଙ୍କୁ କୃପଣ ନ ହୋଇବୁ ରାଜା ।
 ଏସନକ କଷ୍ଟ ଶୁଣୁ ରାଜବିଧିମାନ
 କୃଷ୍ଣ ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର ଗୁଣିଲେ କଦନ ।
 ଶ୍ରେ କୃଷ୍ଣ ଶ୍ରେ କୃଷ୍ଣ ତୋର ପଶିଲି ଶରଣ
 ଏହା କହୁ ଶୁଣୁଦେବ ଭେଜିଲେ ଜୀବନ ।
 ପୁଷ୍ପବରଥେ ବସାଇ ନେଲେ ଦେବଗଣ
 ବୈକୁଣ୍ଠ ଭୁବନେ ତାଙ୍କୁ ଦେଲେ ଦିବ୍ୟସ୍ଥାନ
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଜୟ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରା
 ସକଳ ଘଟରେ ତୁମ୍ଭ ରହିଅଛୁ ପୂର ।
 ମହାଭାଗ ନାଶକଲ୍ ଅହେ ଦେବ କୁଟେ
 ଅନ୍ତମ କାଳରେ ସ୍ଥାନ ଦିଅ ବଳକୁଣ୍ଠେ ।
 ନମାମି ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରା
 ଲଭିବାକୁ ରଜ୍ଜା ମୋର ପୟର ତୋହର ।
 ଯାବତ ଜୀବନ ପିଣ୍ଡେ ପ୍ରାଣ ଅଛି ହରି
 ତାବତ ଗାର ତୋ ନାମ ରସନା ମୋହର
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୟା ଥାଏ ତୋହର ପଦ୍ମାକ୍ଷ
 ଶନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଣେ ଚିନ୍ତା ତୋତେ ପାଇଛନ୍ତି ମୋକ୍ଷ
 ଯେତେ ଜନମାନେ ରଣଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲେ
 ଶଙ୍ଖ ହୋଇ ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥାନ ସେହୁ ଲଭିବଲେ ।
 ଏତେଦିନ ଶବ ରଣଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲେ
 କାହାର ଦେହରେ କୃମି ଜନ୍ମ ନ ହୋଇଲେ
 ହୈଲେବ୍ୟ କାରଣ ଅଟେ କୃଷ୍ଣନାମ ଗୋଟି
 ମମହୁଦେ ମାଳା କଣ୍ଠଦେଶେ ହେବ କଣ୍ଠି ।
 ଜୀବକର ପ୍ରାଣାପାନ ଅଦି ପଞ୍ଚାୟା
 ବିଷ୍ଣୁହିଁ ଅନ ବୋଲି ନ ଶ୍ରବନ୍ତି ମହାତ୍ମା ।
 ବିଶ୍ୱାସଣ ବଳୀ ଦକ୍ଷ ପ୍ରଜ୍ଞାଦ ଅନୁର
 ରକ୍ତକର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଗଲେ ସ୍ୱର୍ଗପୁର ।

ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ଦେବ ମାଳା ପ୍ରଦେବ ସୁମାଳ
 ହରଣୀ ହରଣୀୟ ମଧୁକୈଟବ ବାଳ ।
 ବଂଶମାସ କୁମୁଦର୍ଣ୍ଣ ପୁଷ୍ପ ଶିଶୁପାଳ
 ବସୁନ୍ଧ୍ର ଦେବ କରନ୍ତି ଏମାନେ ସକଳ ।
 ଶାମ୍ବୁ ପୁରାଣମାନଙ୍କୁ କର ପଢ଼ିବେ ଜଣ
 କାହୁଁକଲରେ ହରିଲେ ତାଙ୍କର ଭାବନା ।
 ବସୁନ୍ଧ୍ର ମାରିବେ ବୋଲି କରଥାନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ତେଣୁକର ଏ ସମସ୍ତ ହେଲେ ବିଷ୍ଣୁ ମୟ ।
 ସେହି ଜଗଦ୍ଦେବ ବିଷ୍ଣୁ ଚରଣକମଳେ
 ଶୁଦ୍ଧମୁଖୀ ଶ୍ରୀଶାରଳାଦାସ ଶିର ଲଳେ ।
 ଭାଷୁ ମୁଖର ଦେଖି ପାଣ୍ଡବେ ଭାବନ୍ତି
 ସମ୍ଭାର ଜମନ୍ତେ ତାକୁ ମନରେ ଭାବନ୍ତି ।
 ଅପୋଡ଼ା ଭୂମି ଯୁଧିଷ୍ଠି ଖୋଜନ୍ତି ବୁଲିଣ
 ବିଶ୍ଵେନ୍ଦ୍ର ତହିଁ ଶବ୍ଦ କରବେ ଦହନ ।
 ବହୁତ ଦେଶ ପାଣ୍ଡବ ସମସ୍ତେ ବୁଲିଲେ
 ଅପୋଡ଼ାଭୂମି ଖଣ୍ଡି ଏ ଲେଖି ନ ପାଇଲେ ।
 ବହୁଜାଣେ ଶବ୍ଦ ଶେଷ ବୁଲିଲେ ପାଣ୍ଡବ
 ମହୋଦଧି କୂଳେ କୃଷ୍ଣ କଲେ ନେଇ ଠାକ ।
 ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟେ ଦେଖିଲେ କୁହ ଏକ ଅଛି
 ଏହି ଯେ ଅପୋଡ଼ା ଭୂମି ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 ତହିଁ ନେଇ ଭାଷୁପିଣ୍ଡ କରଲେ ଦହନ
 ସମୁଦ୍ରରେ ମେଲିଦେଲେ ଅସ୍ଥି ଭସ୍ମମାନ ।
 ବିଶ୍ଵେଦେବୀ ଶୂନ୍ୟ ରହି ଏପରି ଭାବିଲେ
 ଭଲ ଅପୋଡ଼ା ଭୂମିକ ପାଣ୍ଡବେ ପାଇଲେ ।
 ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଅସ୍ଥି ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଛି
 ମନ୍ଥାମନ୍ଥରେ ଅପୋଡ଼ା ଭୂମି ଅଳ୍ପ ଅଛି ।
 ତଳମହାକାଶ ଅଛି ମାଳ ପଦ୍ମରେ
 ଅପୋଡ଼ା ଭୂମି ରହିଛି ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ।
 ଜମ୍ବୁଦ୍ଵୀପର ଉତ୍ତରେ ହିମ ଗିରିମାଳା
 ସୁଗମ୍ଭୀରେ ବିଜେକର ଅଛନ୍ତି ହେଙ୍ଗୁଳା ।
 ଶେଷମଣ୍ଡଳରେ ଅଛି ତଳମହା ସର
 ତହିଁପରେ ବିଜେ କରଅଛନ୍ତି ବାସେଲୀ ।
 ମଧ୍ୟଦେଶ ରହିଅଛି କାଶୀନଦୀ ତଟ
 ତହିଁ ଲତା ଏକ ଅଛି ନାମ ବାସ୍ତାବତ ।
 ଓଡ଼ିଶା ମଣ୍ଡଳେ ଚନ୍ଦ୍ରୋତ୍ପଳା ନଦୀକୂଳେ
 ପାରେଶ୍ଵର ଲଙ୍କା ଅଛି ଅପୋଡ଼ା ଭୂମିରେ ।

ଜମ୍ବୁଦ୍ଵୀପ ମଧ୍ୟେ ପାଞ୍ଚଗୋଟି ଅଛି ଠାକ
 ଆଉମାନେ ପୋଡ଼ାଭୂମି ବୋଲେ ବିଶ୍ଵଦେବ
 ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ଵୀପେ ଅଛି ମେରୁ ପଶ୍ଚିମ ପାରୁଣେ
 ଶବ୍ଦ ସେ ସ୍ଥାନରୁ ନେଇ କହନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟେ ।
 ଯେ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କୁ ହୋଇଥିବ ବିଷ୍ଣୁଜ୍ଵର
 ସେମାନଙ୍କୁ ନେଇ ମେଲି ସାଗର ଭିତର ।
 ହେ ଧର୍ମ ନନ୍ଦନ ଏହିସ୍ଥାନ ଦୁହେ ପୋଡ଼ା
 ଅଉମାନେ ପୋଡ଼ାଭୂମି ଜାଣ ଏହାଛଡ଼ା ।
 କରଜ୍ଞଦ୍ଵୀପରେ ନବଗୋଟି ସ୍ଥାନ ଅଛି
 ଜୁଗନ୍ନାଥରେ ଅପୋଡ଼ା ବୋଲି ନାହିଁ କିଛି ।
 ପଦ୍ମଦ୍ଵୀପ ମଧ୍ୟେ ଅଛି ଚଉବିଂଶ ସ୍ଥାନ
 ବିଶ୍ଵେଦେବୀ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ କହଲେ ଏସନ ।
 ତାହା ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ହରଷ ହୋଇଲେ
 ଭାଷୁ ପ୍ରେତବୃତ୍ତ୍ୟ ଦେବେ ସମାପ୍ତ କରିଲେ ।
 ପ୍ରେତବୃତ୍ତ୍ୟସାର ସବେ ହୋଇ ଦୁଷ୍ଟମତି
 ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କଟ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲେ ଅରେ ଶୁଣି ଫାଲଗୁନି
 ମୋ ପୁତ୍ରମାନଙ୍କୁ ବାବୁ ଦେବଟିକ ଅଗ୍ନି ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବଚନ ଶୁଣି ପାଣ୍ଡବେ ଚଳିଲେ
 ବୌରବଙ୍କୁ କହିବାକୁ ଅସ୍ଵୋଜନ କଲେ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ଭ୍ରମ ବ୍ୟାସ ସରୋବର ଡାକୁ
 କଳରେ ଅଶିଳ ମଣି ଗିରିସମ ଗରୁ ।
 ସବୁଭାବନା ଉପରେ ତାକୁ ବେଲେ ଶାର
 କୃଷ୍ଣ ପାର୍ଥକୁ କହଲେ ପୋଡ଼ାବେଶେ ତୁମ୍ଭ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରୁ ବହେ ମନ ସମୀରଣ
 ଅଗ୍ନିବାଣ ଗୁଣେ ଭର ବିକଳ ଅର୍ଜୁନ ।
 ପ୍ରଳୟ କାଳରେ ଅଗ୍ନିସମ ମହାତେଜ
 ଦୁ ଦଶଯୋଜନଯାଏ କରଇ ଦହିଯ୍ୟ ।
 ଯହୁ ମୃତପିଣ୍ଡମାନେ ହୋଇଲେ ଭଜନ
 ତହିଁ ମୂଳ ଶବ୍ଦ ହେଲେ ଶକ୍ତି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
 ଅଶ୍ଵମେଧ ଯଜ୍ଞେ ଅଗ୍ନି ଯେସନେ ପ୍ରବଳ
 ଅକାଶେ ବ୍ୟାପିଲ ତେହେ ସେ ଚିତାଅନଳ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଅଗ୍ନି ଦେଖି ବୋଇଲ ଏସନ
 ଆଜିଠାରୁ ଶକ୍ତି ବୁଝି ତୁ ଧର୍ମ ନନ୍ଦନ ।
 ପ୍ରଜ୍ଞେ ଅଭାବେ କେହେ ରଖିବୁଁ ଜୀବନ
 ଏହି ବନ୍ଧିରେ ପଶିବୁଁ ଅମ୍ଭେ ଦୁରଜଣ ।

ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ତାତ ମାତ
 ଅମୁପ୍ରତ ସଦାଥା ଏତୁମ୍ଭ ସ୍ନେହଚିତ୍ ।
 ଏତେବେଳେ କାହିଁପାଇଁ ହେଉଛ ନିର୍ଦ୍ଦୟ
 ଅମ୍ଭେ ପାଞ୍ଚଭାଇ ତୋର ନୋହୁ କି ତନୟ ।
 ଧୂତଗନ୍ଧ ବାଳାଶ ଯେ ବୋଲନ୍ତି ଏ କାଣୀ
 ପୁତ୍ର କଷ୍ଟ ପାପୋରଲ୍ ତୋ ବଚନ ଶୁଣି ।
 ପରମ କଲ୍ୟାଣ ତୋତେ ହେଉ ରେ ନୁପତି
 ମମ ଅପୁଷ୍ପ ଶେନିଶ ଆଥରେ ବରତି ।
 ରଖିଲି ମୋହର ଆତ୍ମା ତୋହର ବଚନେ
 ତୁମ୍ଭର ସମ୍ପଦ ପୁଣି ବେଶିବ ନୟନେ ।
 ବହୁଦାନ ପୁଣି କରଣ ଯେ ମହାରାଜ
 ଦ୍ଵାଦଶ ଦିବସେ ଶେଷ କଲେ ପ୍ରେକକାର୍ଯ୍ୟ ।
 ମାର୍ଗଶିର ଶୁକ୍ଳ ସପ୍ତମୀ ଦିନ ବାବର
 ଦ୍ଵିଜା ତାର ମେଷବଳ୍ଲ ଗୋଷ ସେ ଦିନର ।
 ତେଜଲ ନାମେ କରଣ ଶିବ ନାମେ ଯୋଗ
 ବିଷ୍ଣୁ ସଙ୍କରାନ୍ତର ପଣିଶ ଦିନ ଗୋଷ ।
 ସେଦିନଠାରୁ ସମର ହୋଇଲି ପ୍ରଥମ
 ଅସ୍ଵାଦଶ ଦିନେ ଶେଷ ହୋଇଲି ସଂଗ୍ରାମ ।
 ପୌଷ ଶୁକ୍ଳ ପ୍ରତିପଦା ପୁଣି ରବିବାର
 ପୂର୍ବାଷାଢ଼ା ଧନ୍ତବ୍ରତ ଗୋଷ ସେ ଦିନର ।
 ସେ ଦିନ ମଦା ସମର ହୋଇଲିବ ଶେଷ
 ଏ ବିଧିରେ ଗଲ ଉନବିଂଶତି ଦିବସ ।
 ଅଶ୍ଵିନୀ ଲଗି ପଞ୍ଚଦିନ ଗତହେଲା
 ପ୍ରେତବୃତ୍ୟ ସାରକାକୁ କାରଦିନ ଗଲା ।
 କୃମ୍ଭ ଅନ୍ତେ ମାନସାସ ହେଲା ଉପସ୍ଥିତ
 କୁରୁପାଣ୍ଡବେ ଯୁଦ୍ଧରୁ ହୋଇଲେ ବିରତ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ବହନ୍ତି ଶୁଣ ଅହେ ପୀତବାସ
 ତୋହର କୂଟରେ କୁରୁବଂଶ ଗଲେ ନାଶ ।
 ହର ବୌରବକ ମୁଖ ନ ରୁହିବି ବୋଲି
 ଚଉଦବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ବନବାସ ଗଲି ।
 ଯେତେବେଳେ ନିଜଶୃଙ୍ଖଳା ହେଲି ପରବେଶ
 ଉଦୟ କ୍ରମ ଗୁଡ଼ିଲି ସବେ ଗଲେ ନାଶ ।
 ଗ୍ରାମ ପ୍ରତିଷ୍ଠାରେ ନାଶ କଲ ଶତେ ଭ୍ରାତ
 ଅର୍ଜୁନ ମାଲବ ଗ୍ରୋଣ କଣ୍ଠ ଗଙ୍ଗାପୁତ୍ର ।
 ନକୁଳର ପ୍ରତିଷ୍ଠାରେ ମଲେ ବହୁ ଶତ୍ରୀ
 ସୁହଦେବ ପ୍ରତିଷ୍ଠାରେ ଶକୁନି ନିପାତ ।

ମୋର ପ୍ରତିଷ୍ଠାରେ ରଥୀ ଶଲ୍ୟେ କଲ ନାଶ
 ତୋର ପ୍ରତିଷ୍ଠାରେ ନାଶକର କୁରୁବଂଶ ।
 ଯୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତ ମଧ୍ୟପାଦପଣେ ଗଲେ
 ଗ୍ରାମ ମାଗନ୍ତେ ବୌରବେ ଉପହାସ କଲେ ।
 ଯୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତ କଲେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଅପାର
 ତୁମ୍ଭ କାର୍ଯ୍ୟ କରବାକୁ ନାହିଁ ମୋତେ ଭର ।
 ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଏତେକାଳେ ସୁଶୁଦ୍ଧେଲ
 ତୁମ୍ଭ ଦୟାରୁ ଅମ୍ଭର ସର୍ବ ସିଦ୍ଧି ହେଲା ।
 ମୋହର ବଚନ ମାନି ଯୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତେ
 ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରେତଦିୟା କଲେ ବିଧିମତେ ।
 ଅମ୍ଭର ପୁରଣ ହେଲା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ସମସ୍ତ
 ବେବଳ ତୋର ପ୍ରସନ୍ନେ ମିନା ଯଦୁନାଥ ।
 ଯେ ନାମ ଧରିଲେ ପ୍ରାଣୀ ଏ ଭବୁ ଉଦ୍ଧରେ
 ଶାବଳା କାସର ମନ ରହୁ ସେ ପୟରେ ।

ସୂର୍ଯ୍ୟ ରଜ ଅଭିଷେକ

ଏଥୁଅନ୍ତରେ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀନନ୍ଦନଦା
 ଅଭିଷେକ ବିଧି ରଜା କର ଅୟୋଜନ ।
 ବିଦୁର ସହ ଅଇଲେ ସବେ ନିଜପୁର
 ଅଭିଷେକ ଅୟୋଜନ କଲେ ବେଗବର ।
 ମେଷ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଯେ ଜୁଞ୍ଜୟା ବୁଧବାର
 ସେଦିନୀ ନକ୍ଷତ୍ର ବୃଷବ୍ରତ ସେ ଦିନର ।
 ବ୍ୟାସଦେବଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କଲେକ ସୂର୍ଯ୍ୟ
 ପାଞ୍ଚସପ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ଘେନି ବିଜେ ତପେ ନିଷ୍ଠି ।
 ଯୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତ ତୁଲେ ଲକ୍ଷେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ବଶିଷ୍ଠ ମାର୍କଣ୍ଡ ତୁଲେ ବହୁଭୃଗୁଗଣ ।
 ଶୁକ ଅଶୀଲକ୍ଷ ଶିଷ୍ୟ ଘେନିଶ ଅଇଲେ
 ନବଲକ୍ଷ ବାଲଶିଳ୍ପୀ ଅଗସ୍ତ୍ୟଙ୍କ ତୁଲେ ।
 କୋଟିଏ ଯତି ଘେନିଶ ଦୁର୍ବାସା ଅଇଲେ
 ପରାଶର ଲକ୍ଷେ ଶିଷ୍ୟସହ ବିଜେ କଲେ ।
 ଅତ୍ରୁ ଦେବ ଶିଷ୍ୟ ଘେନି ରୁଷି ଉଦାଳକ
 ଲକ୍ଷେଶିଷ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ବିଜେ ବିଭୀଷଣ ।
 ନବସପ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ଘେନି ବିଜୟେ ଲେମ୍ବଣ
 ଲକ୍ଷେକ ଶିଷ୍ୟ ଘେନିଶ ସମସ୍ତ ପ୍ରବେଶ ।
 ବେନିଲକ୍ଷ ଶିଷ୍ୟ ଘେନି ବିଜୟେ ଅଜମା
 ଲକ୍ଷେକ ଶିଷ୍ୟ ଘେନିଶ ଅଇଲେ ବରପା ।

ଅବୁଦ୍ଧେନ ଶିଷ୍ୟଂ ଘେନି କଣ୍ଠ ମହାରୁଷି
 ରକ୍ଷ୍ୟମ୍ଭାଂ ତୁଲେ ନବଲକ୍ଷ୍ୟ କାଳଶିଷି ।
 ଲକ୍ଷେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଘେନି ଅସି ମହାମୁନି
 ଗର୍ଗ ପଥ ଅସୁବୁତ ଶିଷ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ।
 ଅସୁବୁତ ଲକ୍ଷେଶିଷ୍ୟ ଘେନି ଉପବିତ
 ଅସୁବୁତେ ତେଲ ଘେନି ପ୍ରବେଶ ପୌଲସ୍ତ୍ୟ
 ବାସୁଦେବ ବାମଦେବ ବିତେ ଦୁଇଜଣ
 ଏହାଙ୍କ ତୁଲେ ଅରଲେ ଲକ୍ଷେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ଅରୁଣ ତେଜ ଅନଙ୍ଗ ତୁଲେ ସଦାଶିବ
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ପୋରୀ ଘେନି ନିଜେ ବାମଦେବ ।
 ସେତେ ମହାରୁଷି ଦନ ମଧ୍ୟେ ରହୁଥିଲେ
 ସୁଧୂର୍ବଳ ଅଭିଷେକେ ସମସ୍ତେ ଅଇଲେ ।
 ପିତ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ କଷା କଉତୁକି
 କମଣ୍ଡଳୁ ଜପାମାଳା ହସ୍ତେଛନ୍ତି ଘେନି ।
 ପାଉଁଶରେ ସବୁ ଅଙ୍ଗ ବୋଲି ହୋଇଛନ୍ତି
 ଗୋପୀ ଚନ୍ଦନର ଚିତା ସବେ ଘେନିଛନ୍ତି ।
 ହିକଳୁ ବସନ ବେଦପୋଥି ସେ କରୁଣି
 ପୀତ ଉତ୍ତରାସୁ ଧୋତ ହସ୍ତେ କୁଣବନ୍ଧି ।
 ଗଳାରେ ଶୋହେ ରୁଦ୍ରାସ ତୁଳସୀର ହାର
 କରେ କୁଣବନ୍ଧୁ ତମ୍ବାପାତ୍ର କି ସୁନ୍ଦର ।
 ନିଧୁମ ଅଗ୍ନିକୁ ଜଣି ବିରାଜେ ଶରୀର
 ସମସ୍ତଙ୍କ ବିଦନରୁ କାହାରେ ଓଁକାର ।
 କଣ୍ଠରେ କୁଣ୍ଡଳ ବେଦ ପଇତା କନ୍ଧରେ
 ସୁଧୂର୍ବଳ ଅଶୀର୍ବାଦ କଲେ ଅନନ୍ଦରେ ।
 ରକ ସଜୁ ଅଥବା ସେ ସାମବେଦ ଶୁଭି
 ଅଜପା ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ରେ କଲ୍ୟାଣ ଉଚ୍ଚାର ।
 ବୋଲାଇଲ ଶବଦକୁ ଶୁଣି ଧୃତବ୍ରହ୍ମ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟାକୁଳ ଚିତ୍ତେ ପାଏ ମହାକଷ୍ଟ ।
 ଅରେ ଦଇବ ପୁରୁଷ ଏହା ମୋତେ କଲ
 ଚିନ୍ତିତ ପ୍ରାୟ କର ଦେଖାଇ ହରିଲ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲେ ସ୍ଵାମୀ ଶୁଣ ମୋ ବଚନ
 ସେତେକାଳ ଥିବା ସଦୃଶ୍ୟବା କଷ୍ଟମାନ ।
 ଅଭିଷେକ ସାର ଅମ୍ଭେ ଯାଇ ଏଥୁ ଜାଣ
 ଗଙ୍ଗା ସାଗରରେ ହାସି ହାରବା ଏ ପ୍ରାଣ ।
 ଅଭିଷେକ ସେତେଦ୍ରବ୍ୟ ଦୁଏ ପ୍ରୟୋଜନ
 ବିଦୁର ତା ଅଗ୍ନି ଯାଇ କଲେ ସମ୍ପାଦନ ।

ଶ୍ଵେତଅଶ୍ଵ ଶ୍ଵେତହସ୍ତୀ ଶୁଭଳ ଗୁମର
 ଶ୍ଵେତବର୍ଣ୍ଣ ବସ୍ତ୍ର ଶ୍ଵେତବର୍ଣ୍ଣ ର ଶାଢ଼ୀ ।
 ଗୁମରୁତ ଭର ଶ୍ଵେତ ଦାମମାନଙ୍କରେ
 ଶ୍ଵେତ ବଳିତା ସୁଗନ୍ଧ ପ୍ରାପିଲେ ଛୁଣାରେ ।
 ଶ୍ଵେତ ଗଜଚନ୍ଦନ ସେ ଶ୍ଵେତ ସ୍ଵସ୍ତମାଳ
 ଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ ସମ୍ପତ୍ତିଲେ ଶ୍ଵେତ ଦୁବାବନ ।
 ସ୍ଵଚ୍ଛିଦ ନିର୍ମିତ ଶ୍ଵେତବର୍ଣ୍ଣ ସିଂହାସନ
 ତହିଁରେ ହୋଇଛୁ ବହୁ କାରୁକାର୍ଯ୍ୟମାନ ।
 ଶ୍ଵେତମୁଗ ଶ୍ଵେତଗନ୍ଧା ଶ୍ଵେତବର୍ଣ୍ଣ ଗାଈ
 ସଲିଧୁରେ ଶ୍ଵେତପଶୁ ଲକ୍ଷେକ ରଖାଇ ।
 ଶ୍ଵେତ ପାଷାଣ ପାବକ୍ଷୁ ଶ୍ଵେତଶୁକ ଶାଗ
 ଶ୍ଵେତବର୍ଣ୍ଣ ରମ୍ଭାତରୁ ଦ୍ଵାରେ ପୋତକରି ।
 ବେଦ ମନ୍ତ୍ରେ ପାରସ ନୈର୍ବୃତ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ ଶୁଭିବେଦୁଁ କଲେକ ବରଣ ।
 ବୈଶ୍ଵାନର କାଳାନଳ ବହୁନି ପିଙ୍ଗଳ
 ଦୋଧ ଅନଳ ଅଦୁର ବଜବା ଅନଳ ।
 ଭାଷଣ ସୋଗ ଅନଳ ଶ୍ଵେତ କାଳାନଳ
 ବ୍ରହ୍ମଅଗ୍ନି ରୁଦ୍ରଅଗ୍ନି ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରବଳ ।
 ଏମାନଙ୍କ ସହିତରେ ଚରଣ ଅନଳେ
 ସୁଧୂର୍ବଳ ଯାଗଶାଳେ ଅସି ବିଦେ କଲେ ।
 ଅଗ୍ନିପ୍ରସଙ୍ଗେ କରଲେ ମାରକଣ୍ଡ ଶୁବେ
 ବିଶ୍ଵେଦେବା ବିଭ୍ରାଣ୍ଡକ ପୁଣି କଉଶିକେ ।
 ଶୁଭଦ୍ଵାରକୁ କରଲେ ଶୁଭକୋଟି ଶୁଣି
 ତାଙ୍କ ସହିତେ ଅଜପା ଶୁଭଲକ୍ଷ ରଖି ।
 ଯାଗନିକ ପରାଶର ସୁମନ୍ତ ଅଗ୍ନି
 ବ୍ୟାସଦେବ ବଶିଷ୍ଠ ସେ ଶିଷ୍ୟାମିତ୍ର ଯତ ।
 ଶ୍ରୀରାମ ସୁଭଦ୍ରା ମୁଦ୍ରା ଶାଳଗ୍ରାମ ଶିଳା
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ଶିଳା ରୁଦ୍ରାସ ପିଙ୍ଗଳା ।
 ମୀନରୂପେ ବସାଇଲେ ଲକ୍ଷେକ ପ୍ରତିମା
 ଲକ୍ଷେ କାମରୂପ ପୁଣି ଲକ୍ଷେ ଉମା ରମା ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ସିଂହାସନେ ବିଜେ ନରସିଂହ
 ମୀନରୂପୀ ନାରାୟଣ ପୁଣି ସେ ବରହ ।
 ଯୋଗଧ୍ୟାନ ନରସିଂହ ମନ୍ତ୍ର ନରସିଂହ
 ପ୍ରଜ୍ଞାଦ ନରସିଂହ ସେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନରସିଂହ ।
 ଅଭିଷେକ ନରସିଂହ ଶୁଭ ନରସିଂହ
 ଜଗତ ତାରଣ କାରଣ ସେ ନରସିଂହ ।

ବାମନ ପ୍ରତିମା ଲକ୍ଷେ ପ୍ରାପିଲେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ
ପରଶୁରାମ ମୂରତି ପ୍ରାପି ଏକଲକ୍ଷ ।
ସଦାଶିବ ପ୍ରତିମା ସେ ବାରଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ
ସିଂହାକ୍ଷା ବିଲ୍ୱପତ୍ରରେ ଲଗୁକଲେ ଅଙ୍ଗ ।
ପ୍ରତିଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ ଦେଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାଳ୍ୟ ଗାଈ
ଦଶାବତାରେ କୁଳସୀମାଲମାନ ଦେଇ ।
ସହସ୍ର ଭୁଜ ହୋଇଲେ ଦୁର୍ଗାର ପ୍ରତିମା
ବସାଇଲେ ଏକଲକ୍ଷ ଚତୁର୍ମୁଖ ଗୁଡ୍ଡା ।
ଲକ୍ଷେକ ପ୍ରତିମା ସର୍ବମଙ୍ଗଳା ପିକୁଳା
ଲକ୍ଷେକ ପ୍ରତିମା ଲକ୍ଷୀ ଅଟନ୍ତି ଧବଳା ।
ଅଦିତ୍ୟ ଦେବ ଅବର ଚନ୍ଦ୍ରମା ପବନ
ନବଗ୍ରହ କୁଳେ ବିଜେ ଦିଗପାଳମାନ ।
ଶଙ୍ଖପଦ୍ମ ମହାପଦ୍ମ କର୍କୋଟି ସେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
ତପକମାନଙ୍କ ସହ ଆସିଲେ ଅନନ୍ତ ।
ଗ୍ରାମ ଦେବତା ଅଇଲେ ଲକ୍ଷେକ ମୂରତି
ଶମନ କାଳ ବିକାଳ ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତ ମନ୍ତ୍ରୀ ।
ଦକ୍ଷିଣାବର୍ତ୍ତକ ଶଙ୍ଖ ଗଣି କେ ପାରବ
ଏକମୁଖା ରୁଦ୍ରାକ୍ଷର ଅନ୍ତ କେ କରିବ ।
ପଡ଼ିଥିବ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଧବଳ ଗୁରୁଣି
ସୁବର୍ଣ୍ଣ କଳସ ଲକ୍ଷେ ଥିଲେ ନିରମାଣି ।
ବିଦ୍ୟାଧର ମାନେ ଗୀତ ଗାଇଣ ସୁସ୍ବରେ
ଭଜିବର ନାଉଥିଲେ ପ୍ରତି ଘରେ ଘରେ ।
ମର୍ଦ୍ଦଳ ତାଳ କଂସାଳ ଶଙ୍ଖ ଭେରୀ ଗଣା
ଭୁରୀ ମଙ୍ଗଳ ମଦୁରୀ ହୃଦୟ ଗଣନା ।
ମଙ୍ଗଳାବୃକ ପଠନ କଲେ ଗ୍ରହପୁତ୍ର
ମାହେନ୍ଦ୍ର ବେଳକୁ ଗଣି କହିଲେ ଭୁବିତେ
କୋଟି କୋଟି ଗାର୍ଦ୍ଧନୀର ଘେନିଣ ସଙ୍ଗର
କ୍ଷେତ୍ରାଧିପ ଉପସ୍ଥିତ ଦ୍ରୋଣୀ ସେ ପୁଷ୍କର ।
ସିଂହାସନ ଅସ୍ତ୍ରରତ୍ନ ମଣ୍ଡିତ ହୋଇଛୁ
ତାହା ଉପରେ ଉତ୍ତମ ଅସନ ପଡ଼ିଛି ।
ତଥୁଉପରେ ମନ୍ତ୍ରାନ୍ତ ବିଜେ କଲେ ଯାଇ
ଶାଳଗ୍ରାମ ଲକ୍ଷେ ଅଠକୋଟି ଥିଲ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ।
ସେ ଶିଳାମାନଙ୍କୁ ବିଧିମତେ ପୂଜା କଲେ
ସେହି ସିଂହାସନେ ଧର୍ମରାଜ ବିଜେ କଲେ ।
ପରମ ଯୋଗୀ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପରତା ଘେନିଣ
ସୁଧୂଷ୍ଟିଙ୍କ ଗଲେ ନେଇ କରିଲେ ପ୍ରଦାନ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାସଙ୍ଗତେ ଘେନି ବହୁମୁଖ ମାଳା
ଆଭରଣ କଲେ ନେଇ ସୁଧୂଷ୍ଟିଙ୍କ ଗଳା ।
ଅମୃତ ଯୋଗ ମାହେନ୍ଦ୍ର ବେଳା ଅନୁକୂଳେ
ପାଞ୍ଚାଳ ବିଜେ କରିଲେ ସୁଧୂଷ୍ଟିଙ୍କ କୋଳେ ।
ତାହାଣରେ ବୃକୋଦର ବାମେ ପାଲଗୁନ୍ନ
ପୁଷ୍ପଦେବରେ ନକୁଳ ରତ୍ନଦଣ୍ଡ ଘେନି ।
ଅସେ ସହଦେବ ହସ୍ତେ ମନ୍ତ୍ରପୋଥି ଧରି
ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ନାନାରତ୍ନ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଦେଲେ ହରି ।
ଲକ୍ଷେକ ଧବଳ ଛଷି ଉଡ଼ଇ ଅଗ୍ରତେ
ନେତର ଆଲମ୍ବ ପଡ଼େ ପାଞ୍ଚ ଅସୁରୁତେ ।
ମୟୂର ପକ୍ଷୀ ଆଲଟ କେତେ ଯେ ପଡ଼ଇ
ସଂଖ୍ୟା କରିବାକୁ ଶକ୍ତି କାହାର ଅଛିଇ ।
ବକ ଶ୍ୟାମଳ ପକ୍ଷୀ ସେ ଲକ୍ଷେକ ଉଡ଼ଇ
ଙ୍ଗେଶଲ ପକ୍ଷୀ ଯେତେ କେ ପାରବ କହି ।
ଶୁଭ ମଦୁରୀ ଅସଂଖ୍ୟ ଘେନିଣ ବଜାନ୍ତି
ମଙ୍ଗଳ ସଙ୍ଗୀତ ବିଦ୍ୟାଧରୀ ଗାବନ୍ତି ।
ମଙ୍ଗଳ ଦୁଳଦୁଳି ଯେ ଦିଅନ୍ତି ଗଣିକା
ଆଗେ ଉଭା ହୋଇ ଲକ୍ଷେ ନାଚନ୍ତି ନାୟିକା ।
ଆଗେ ଉଭା ହୋଇ ସୁତି କରନ୍ତି ଗୋବିନ୍ଦ
ଧୀରବତେ ବସି ପୁଷ୍ପ ବୃକ୍ଷିକରେ ଭଦ୍ର ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ କଳସେ କୋଟିଜାତ୍ୟ ପାଣି ଘେନି
ପୁଷ୍କର ସେ ଅଭିଷେକ କଲେ ତାହା ଅଣି ।
ଅମୃତ ବୃକ୍ଷି କରନ୍ତି ପୁଣି ମେଘମାଳ
ତାକୁଛନ୍ତି ଚଣ୍ଡିପୁତ୍ରେ ଶୁଭଯୋଗ ବେଳ ।
ଅର୍ଘ୍ୟ ଅଣି ସୁଧୂଷ୍ଟିଙ୍କୁ କୋଟି କୋଟି ଛଷି
ପାଦେ ବଜାଇଣ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ଆସି ।
ଶତେ ପଳ ପଞ୍ଚାମୃତ ଦ୍ରବ୍ୟ ପାଦପୂଜା
ବିଧିମତେ ଅଭିଷେକ ହେଲେ ଧର୍ମରାଜ ।
ବାଜଇ ଟମକ ଭେରୀ ଭୁରୀଗଣାମାନ
ହାଞ୍ଜି ମୁଦଙ୍ଗ ମର୍ଦ୍ଦଳେ ପୁଥି କମ୍ପମାନ ।
ଏହପରି ଅଭିଷେକ ବିଧିମତେ ସାର
ପାଠହସ୍ତୀ ପରେ ଧର୍ମରାଜା ବିଜେ କର ।
ଅଗ୍ନି ଅଗ୍ନେହଶ କଲେ ଅନ୍ୟ ଗୁରୁଭାଇ
ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ବିଜେ କଲେ ହରି ଯାଇ ।
ପରମାନନ୍ଦ ପୁରୁଷ ଜୟ ବାସୁଦେବ
ବୁଦ୍ଧାଣ୍ଡ କରିତା ନାଥ ଭୁବି କେବେ ଦେବ ।

ମାନଗୋବିନ୍ଦକୁ ମାର ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ସ୍ଥାପି
 ଜଗତ ଉଦ୍ଧାପ କଲୁ କୁହୁ ବିଶ୍ଵରୂପୀ ।
 ଧର୍ମନନ୍ଦନଙ୍କର ଯେ ଅଭିଷେକ କାଳେ
 ବିନୟରେ ଲେଟୁଅଛି ତବ ପାଦତଳେ ।
 ନୁହଇ ପଣ୍ଡିତ ଜାଣେ ନାହିଁ ଶାସ୍ତ୍ରବିଧି
 ତବ ପାଦ ଅଶ୍ରା କରୁଅଛି ନିରବଧି ।
 ଯାହା ଅଜ୍ଞାନେଲେ କୁପାଜଳର ନନ୍ଦନା
 ତାହା ଲେଖୁଅଛି ମୁହଁ ଧରଣ ଲେଖନୀ ।
 ଦାନଦାନ ନାଥ କୃଷ୍ଣ ଚରଣ ପଙ୍କଜେ
 ଶରଳାଦାସ ସେ ପାଦ ସବଦା ଯେ ଭଜେ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ବୈବସ୍ଵତ ମନ୍ତ୍ର ରାଜା ଭାଷି
 କୋଟି ଜନ୍ମ ପାପୁ ମୁହଁ ତରିଲ ମହର୍ଷି ।
 ଅସ୍ତ୍ରୋଁ ବୋଲିଲେ ଧର୍ମରାଜା ନିରଞ୍ଜନ
 ଯାହା ପାଦ ଅରାଧନା କଲେ ନାରାୟଣ ।
 ଯାହାଙ୍କର ଅଭିଷେକ ଶୁଣନ୍ତି ଯେ ଜନ
 ଲଭନ୍ତି ବୈକୁଣ୍ଠ ଦଣ୍ଡି ନ ପାରଇ ଯମ ।
 ଲୟ ଲଗାଇ ଶୁଣନ୍ତି ଯେତେ ଯେତେ ଲୋକ
 ଜୟ ଶ୍ରେୟ ନାହିଁ ତାଙ୍କୁ ନ ଲଭନ୍ତି ଶୋକ ।
 ଆପୁ ଧନ ପୁଷ୍ପ ମନ୍ଦେ ଯେ ଯାହା ଲଢ଼ଇ
 ଅଳ୍ପେଶରେ ସେ ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରାପତ ହୁଅଇ ।
 କୋଟି ଗୋରୁ ଦାନ ଦେଇ କୋଟି ଖର୍ଚ୍ଚକଲେ
 ପବନ ସର କଣ୍ଠସ୍ଥ ଅବା ଦାନ ଦେଲେ ।
 ଅଳ କସ୍ତୁ ଜଳ ରୂପି ଏ ଦାନ ସକଳ
 ଭାରତ ଶୁଣିବା ଫଳ ହୁଏ ସମଜ୍ଞର ।
 ବିଷ୍ଣୁରେ ଭକ୍ତ କରକୁଣ୍ଠେ ଯାର ଇଚ୍ଛା
 ସୁଧର୍ମଙ୍କ ଅଭିଷେକ ଶୁଣି କର କାଷ୍ଠା ।
 ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମମୋକ୍ଷ ଏହି ଗୁଣବର୍ଗ
 ଏ ଅଭିଷେକ ଶୁଣନ୍ତେ ପାଇ ସ୍ଵର୍ଗ ଶ୍ରେୟ ।
 ଶରୀରରେ ନ ପାତୁଇ କାଳ କାମ ନିଦ୍ରା
 ରାଜ୍ୟ ସୁତ ଅର୍ଥ ହୁଏ ପ୍ରାପତ ସବଦା ।
 ଧର୍ମରାଜା ଅଭିଷେକ କର୍ଣ୍ଣେ ଯେ ଶୁଣନ୍ତି
 ଅମରଗଣେ ସହ ସ୍ଵର୍ଗେ ସେ ବସନ୍ତି ।
 ରାମ ରାମ ନାମ ଗୋଟି ହୃଦୟରେ ଧର
 ବଦନ୍ତି ଶାରଳା ଦାସ ଭାବି ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ବୈବସ୍ଵତ ମନ୍ତ୍ର ସ୍ମରଣ କଲେ ଅସ୍ତ୍ରୋଁ କି
 ଏବେ ଅଭିଷେକେ ଯେନା ନ ଥିଲେ କାହିଁକି

ଅସ୍ତ୍ରୋଁ ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ମନୁ ନରନାଥ
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଲକ୍ଷେ ଗାଁଏ ସସ୍ତ୍ର ଅଶ୍ରୀ ସୁତ ।
 ଏମାନେ ଯାନ ବାହନମାନଙ୍କେ ଅଗ୍ନେହ
 ଅଭିଷେକ କାଳେ ଅସିଥିଲେ ସବେ ତହିଁ ।
 ଦବ୍ୟ ଅଭରଣ ପିତ ନାନା ଶସ୍ତ୍ର ଘେନି
 ନାନାରଙ୍ଗେ ବିହରନ୍ତି ଯାଦବ ସରନି ।
 ଯାଦବ ବାରେ ଦଶନ୍ତ କାମଦେବ ପ୍ରାୟେ
 ଅବର ଦଶନ୍ତ ଯଥା ବୃଦ୍ଧର୍ଷ ପରାୟେ ।
 ବିଦ୍ୟାଧର ମଧ୍ୟେ ସେହେହେଦେଶାଯାନ୍ତି ସୁତ
 ସେପରି ଶୋଭା ଦଶନ୍ତ ଧର୍ମ ନରଭଦ୍ର ।
 ଦେବଭୂଷି ବ୍ରହ୍ମରଷି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସହଚେ
 ଭ୍ରମନ୍ତି ସେ ଲ୍ଲଳାରଙ୍ଗେ ସେହି ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ
 ଅଲଟ ଗୁମର ଧର କୃଷ୍ଣଙ୍କର ସୁତେ
 ଉଭାରି ରହୁଅଛନ୍ତି ଯୋଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ।
 ମହାସମୁଦେ ଏକାଳେ ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ଫେରି
 ଦର୍ଶନ କରଲେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସେ ଗାନ୍ଧାରୀ ।
 ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ଗାନ୍ଧାରୀ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜା
 ବେଇଲେ ଏପରି କହୁ ପାଞ୍ଚଥାଅ ପୁଜା ।
 ଆନନ୍ଦ ହେଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣି
 ପଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖ ନାଦ କଲେ କନ୍ଦପଣି ।
 ସକଳ ରାଷି ତାହାଙ୍କୁ କଲ୍ୟାଣ କରଲେ
 କହୁ ଧନବସ୍ତୁ ନେଇ ଯେହେ ଶ୍ରମେ ଚଲେ ।
 ରାଜ୍ୟ ଏକତ୍ରସ କର ଯୁଧିଷ୍ଠି କଳାନ୍ତ
 ଦେଖିଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହେଲେ ସନ୍ତୋଷିତ ମତ ।
 କହନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ସୁଧର୍ମଙ୍କ ଅଗେ
 ଅସ୍ତ୍ରୋଁ ଦ୍ଵାରକାକୁ ଯିବୁ ଆଜ୍ଞା ଦିଅ ବେଗେ ।
 ଧର୍ମରେ ରାଜ୍ୟକୁ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରତିପାଳୁଥିବ
 ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ସୁଖୀ କରାଇ ଶ୍ରେୟ ଭୁଞ୍ଜୁଥିବ ।
 କେତେକ ତଥର ପୁତ୍ର ସେନିଗଲେ ହର
 ଯେଉଁ ଦେବ ମାୟା ତନି ଭୁବନରେ ସୁର ।
 ସୁଧର୍ମଙ୍କି ତଥରଣ ଗଲେ କୃଷ୍ଣ ବେଗେ
 ଦୁଇକାରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରାଗେ ।
 ବଳରାମଙ୍କୁ କହିଲେ ଫେଡ଼ ସବ କଥା
 କୌରବ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ସୁନ୍ଦର ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
 ଏମନ୍ତ ଯଦୁ ସକଳ ବୃଣ୍ତନ୍ତ କହିଲେ
 ଶୁଣିକରି ବଳଦେବ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ ।

ଶ୍ରୀରାଜାବନକର ମୁଁ ଦାସର ସେ ଦାସ
କହନ୍ତି ସେ ଶୁଦ୍ରମୁନି ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦାସ ।
ଶ୍ରୀ ମହାଭାରତ କଥା ଧୃତ୍ୟୁଜନେ ଜାଣି
ଶୁଣିପଥେ ପିର ତର ଭବ ତରଙ୍ଗିଣୀ

ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ରକ୍ଷି କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମାୟା ଦର୍ଶନ
କରି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଜଣାଇବା ଓ

କୋଣାର୍କ ତୀର୍ଥ ମାହାତ୍ମ୍ୟ

ଦୈବସ୍ୱତ ମନୁ ପୂଜାକଲେ ଅଗସ୍ତିଙ୍କି
ଭୋ ମୁନି ଗାନ୍ଧାରୀ ଶାପ ଭୋଗିଲେ କୃଷ୍ଣ କ
ଏହା ମୋତେ ସଂକ୍ଷେପିଣ କହନ୍ତୁ ସେ ଯତ
ସେ ଶାପକୁ ଭୋଗିଲେକ ଦେବ ସିଂହପତ ।
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ମହାବ୍ରହ୍ମେ
ପୁତ୍ର ସହ ହର କଲେ ଦ୍ୱାରକା ବିଜୟେ ।
ପାଣ୍ଡବେ ପଞ୍ଚକଟକେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ରହଲେ
ଧର୍ମଧର୍ମ ବିରୁଦ୍ଧେ ପ୍ରଜାକୁ ପାଳିଲେ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦ୍ୱାରକାପୁରେ ସୁଖେ ରହୁଥାନ୍ତୁ
ଶୋଳସପ୍ତ କନ୍ୟା ସଙ୍ଗେ ବିହାର କରନ୍ତି ।
ପୃଥ୍ୱୀବାର ଭାଗବତ ନିଦାନଶ ଅର୍ଥେ
ହଳୀ ହର ବେନି ଭାବ ଜନ୍ମିଥିଲେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଚରଣ ଚୁଟିବା କାରଣେ
ଅଇଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ରକ୍ଷି ତାଙ୍କ ପାଶେ ଦିନେ ।
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ମହାବ୍ରହ୍ମେ
ଦ୍ୱାରକା ଭୁବନେ ଯାଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ବିଜୟେ ।
ଜାଣିପାର ମାୟାଧର ଦୁର୍ଦ୍ଦାସାଙ୍କ ଚିତ୍ତ
ଦ୍ୱାରକା ଭୁବନେ ମାୟା କଲେ ଯଦୁନାଥ ।
ପ୍ରଥମେ ରୁକ୍ମିଣୀଙ୍କର ନବରକୁ ଗଲେ
ତହିଁ ଯାଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ଭେଟିଲେ ।
ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ରକ୍ଷିଙ୍କୁ ଦେଖି ରୁକ୍ମିଣୀ ପଦ୍ମନ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସହ ପୂଜିଲେ ତାଙ୍କୁ ଭଜିଜଣ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖି ମୁନି ହୋଇଣ ସନ୍ତୋଷ
ତହିଁ ଯାଇ ଜମ୍ବୁବତୀ ପୁରରେ ପ୍ରବେଶ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତହିଁ ପୁଣି ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ଦେଖିଲେ
ବସିଛନ୍ତି ଦାମୋଦର ଜମ୍ବୁବତୀ ତୁଳେ ।
ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ରକ୍ଷିଙ୍କୁ ଦେଖି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭିତ୍ତିଲେ
ପଦେ ପ୍ରଣାମ କରଣ କହୁ ପ୍ରତି କଲେ ।

ପୁଣି ଗମିଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ଶଙ୍ଖାବତୀ ପୁର
ତହିଁ ଦେଖିଲେ ଅଛନ୍ତି ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
ଭାଳନ୍ତି ସେ ମୁନି ଦେଖି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚରଣ
ଏପରି ହରନ୍ତି ହର କନ୍ୟାଙ୍କର ଚିତ୍ତ ।
ଏପରି ବିରୁଦ୍ଧ ମୁନି ଗମନ କରଲେ
ଗୋପା କନ୍ୟାଙ୍କର ପୁରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
ସେଠାରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଥିବା ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ଦେଖିଲେ ।
ରକ୍ଷିଙ୍କି ଦେଖି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହୁ ପୂଜା କଲେ ।
ତହିଁ ମୁନିବର ଯଥା ବିଧି ପୂଜା ପାଇ
ଅକର କନ୍ୟାର ପୁରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇ ।
ସେଠାରେ ମିଳି ଦେଖିଲେ ଛନ୍ଦ୍ର ଦେବହର
ରକ୍ଷିଙ୍କି ନମିଲେ କୃଷ୍ଣ କରପୋଡ଼ିକର ।
ଭକ୍ତିଭରେ ପାଦ୍ୟ ଅର୍ଚ୍ଚ୍ୟ ଦେଇ ପୂଜାକଲେ
ଏପରି ସକଳ କନ୍ୟା ପୁରେ ମୁନିଗଲେ ।
ସବୁସ୍ଥାନେ ଦେଖିଲେକ କୃଷ୍ଣ ମହାମୁନି
ରକ୍ଷିଙ୍କି ପୂଜା କରନ୍ତି ତଥା ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
ଶୋଳସପ୍ତ ଗୋପ ଅସ୍ତବତ୍ସର ନାୟିକା
ଶୋଳସପ୍ତ ଅସ୍ତବତ୍ସ ସେ ଅଣିଥିଲେ ଏକା ।
ଦତ୍ତ ସହସ୍ର କନ୍ୟା ଅସ୍ତ୍ର ପାଟବଣୀ
ସବୁର ପାଶେ ବେଶିଲେ କୃଷ୍ଣ ଛନ୍ଦ୍ର ବସି ।
ସବୁ ଭୁବନେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ପୂଜାକୁ ପାଇଲେ
ଅପଣା ମନକୁ ଅପେ ଲଢ଼ିତ ହୋଇଲେ ।
ମୁନି ଦେଖିଣ କୃଷ୍ଣର ଏସନ ବିଧାନ
ଭାବିଲେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ସୁଖ ଭୋଗମାନ ।
ତକ୍ଷଣେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ତହିଁ ଅନ୍ତର୍ଜାନ ହେଲେ
ପିତାମହଙ୍କ ଗ୍ରମୁରେ ଭରତେ ମିଳିଲେ ।
ତାହାଙ୍କ ଗ୍ରମୁରେ କହେ ମୁନି ଯୋଡ଼ି କର
କୃଷ୍ଣର ଚରଣ ଦେବ ଦେବେ ଅଗୋଚର ।
ଶୁଣିକର ବ୍ରହ୍ମା ଅତି ହରଷେ ବୋଲନ୍ତି
ପୃଥ୍ୱୀଭାବ ନାଶ ସ୍ୱର୍ଗେ କର୍ପା ନ ଅସନ୍ତି ।
ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା କହଲେ ତହିଁ ପିତାମହ ଅପେ
ମହାସୁଖେ ଛନ୍ଦ୍ର ତେଣୁ ନ ଅସନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗେ ।
ଭୋ ପରମେଷ୍ଠୀ ସେ କର୍ପା ଏଠାକୁ ଅସିବେ
ଆଶୁଖି ହୋଇଲି ତାଙ୍କ ଶୁଭ ଦେଖି ରବେ
ସବୁ କନ୍ୟାଙ୍କ ଗୃହରେ ମୋତେ କଲେ ପୂଜା
ତାହା ଦେଖି ଅପେ ଅପେ ପାଇଲି ମୁଁ ଲଜ୍ଜା

ଏହା ଶୁଣି ବୋଲେ ଧାତା ଉଲ୍ଲାସାର ବାଧୁ
 ପୃଥ୍ବୀ ଭାର ଉତ୍ତାପିକା ପାଇଁ ଦେବସବୁ ।
 ଶ୍ରମ ଅବତାରେ ବହୁ ପରାଧୁଲେ ଦୁଃଖ
 ତେଣୁ କହା ଅବତାରେ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ସେ ସୁଖ ।
 ସେଦନ କରି ଅମୃତ କହିଲେ ମନ୍ତ୍ରୀ
 କଂସ ଗୁଲନ୍ତେ ମୋ ମୁଖୁଁ ଶୋଣିତ ବହୁ ।
 ଅନ୍ତରେ ଦେନି କଂସ ଅଛୁ ଅବତରି
 ତାର ପାଦଭାର ଅଛୁ ନ ପାରିବି ଧର ।
 କ୍ଷୀରାବୃତ୍ତି ବସ୍ତୁ ଶୋରାଧୁଲେ ନିଦ୍ରାକ୍ଷଣେ
 ପୃଥ୍ବୀ ଦେବୀର ଏ ବସ୍ତୁ ନିବାରକା ଅଣେ ।
 ତେଜଶକୋଟି ଦେବତା ସହ ଚାହିଁ ମିଳି
 ପୁଣି କରନ୍ତେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ କନିଆଳୀ ।
 ଅମୁମାନଙ୍କୁ ସେ ଚହୁଁ ବୋଲିଲେ ଏସନ
 କାହିଁପାଇଁ ଦେବଗଣ କଲ ଅଗମନ ।
 ସବେ ତାହାକୁ ବୋଲୁଛ ହୋଇ କୃତାଞ୍ଜଳି
 ଦୈତ୍ୟ ପାଦଭାର ପୃଥ୍ବୀ ନ ପାରେ ସମ୍ଭାଳି
 ମନ୍ତ୍ରାଭାର ଅଛି ଦୁଃଖ ନିବାରଣ ପାଇଁ
 ଭୋ ଦେବ ତୁମ୍ଭ ସମ୍ମୁଖେ ଅଛୁ ଯେ କହି ।
 ପରମକିଷ୍ଟ ବୋଲିଲେ ଚହୁଁ ଆସୁ ଅଗ
 ଅବତର ଥିଲୁ ସମ୍ମୁଖେ ଦେବୀପୁରେ ।
 ସୀତା ହରାକଣ ପାଇଥିଲୁ ବହୁଦୁଃଖ
 ତୁମ୍ଭେ ଦେବଗଣେ ତାହା ଦେଖିଛ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ନ ଜାଣି ଦୁଷ୍ଟକୁ କରି ଦେଉଥିବ ତୁମ୍ଭେ
 ଅସାଧ୍ୟ ହୋଇଲେ ପାଇ ସହାରକୁ ଅସୁ ।
 ଏହିପରି କୁମ୍ଭେମାନେ ପାଳିବ ଏ ପୃଥ୍ବୀ
 ଯୋଗକ୍ରାନ୍ତରେ ଜାଣୁଛୁ ଅମ୍ଭେ ଶୋଇ ଏଥୁ ।
 କୁମ୍ଭେମାନେ ଏ ସ୍ଥାନରୁ ଯାଅ ନିଜ ସ୍ଥାନ
 ବିଳମ୍ବରେ ଅମ୍ଭେମାନେ କହିଲୁ ଏସନ
 ନ କରିବ ଯେବେ ଦେବ ପୃଥ୍ବୀକୁ କରଣ
 ରସାତଳଗାମୀ ହୋଇଯିବ ଏହିପରି ।
 ଅନନ୍ତ ବଚନେ ପୃଥ୍ବୀ ସେଦନ କରିବ
 ତା ସେଦନେ ଅନନ୍ତକ ଦୟା ଉପୁଜିବ ।
 ବୋଲିଲେ କିପାଁ ସେଦନ କରି ଦେବୀ କୁମ୍ଭ
 ତୋହର ସେଦନ ଦେଖି ନ ସହୁଲୁ ଅମ୍ଭେ ।
 ବୋଲନ୍ତି ଅମ୍ଭର ମୁଖ ଗୁହଁ ଯଦୁପାଇଁ
 କୁମ୍ଭର ନିମନ୍ତେ ମଞ୍ଚେ କଲୁ ହେଲି ମୁହଁ ।

ଏହିପରି କାରେ କାରେ ଜନ୍ମୁଁ ଅନେକ
 ଦୁଷ୍ଟ ନିବାରଣେ ପାଇଅଛି ବହୁଦୁଃଖ ।
 ଏବେ ଦେବଗଣ ତୁମ୍ଭେ ଚିନ୍ତା ପରିହର
 ଉତ୍ତାପିକା ଗୁପ୍ତେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମନ୍ତ୍ରାଭାର ।
 ସମ୍ମୁଖେ ପାଇଅଛି ବହୁତର ଦୁଃଖ
 ଏଥର ସେପରି ବହୁ ଭୁଞ୍ଜିବି ମୁଁ ସୁଖ ।
 ଏପରି କହିଣ ଦେବ ଦେବକୀ ଉଦରେ
 ଜନମ ହୋଇଲେ ଅସି କସ୍ତୁରୀ ଗରେ ।
 ତେଣୁକରି ବହୁମୁଖ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ମୁଗର
 ବିନାଶ କରିଣ ଅମୁମାନଙ୍କର ଅର ।
 ଲାଳାରେ ପାଇଲେ ତହିଁ ଦୁଷ୍ଟ କଂସାସୁର
 ସିନ୍ଧୁମଧ୍ୟେ ବସାଇଲେ ଦ୍ଵାରାବଳୀ ପୁର ।
 ଦେଇଛୁ ସୁଦୃଶ ଗଣ ସ୍ଵର୍ଗ ବାହୁ ବାହୁ
 ତାଙ୍କ ସହ ନୀତା କରୁଅଛନ୍ତି ଶ୍ରବଣ ।
 ଏହିପରି ସୁଦୃଶା କହିଲୁ ହେ ଯତି
 ବଚନ ସହସ୍ର କନା ଭୋଗନ୍ତି ଶ୍ରୀପତି ।
 ଲକ୍ଷେ ଶତାବ୍ଦର ଅଟେ ଯେତେବ ବିଭବ
 ସେ ଭୋଗ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ସୁଖେ ଦେବ ପଦ୍ମନାଭ ।
 କୁଷ୍ଠକୁ ଦେଖିବାପାଇଁ ଯାନ୍ତି ବହୁପତି
 ତାଙ୍କ ଭୃତ୍ତିପାଇଁ ଧରନ୍ତି ବହୁମୁହିଁ ।
 ଭୋ ଦୁଃସା ମଞ୍ଚପୁରେ ଯାଅ ତୁ ବହନ
 କୁଷ୍ଠକୁ ବେତାର ଅସ ସବୁ କଥାମାନ ।
 ଏଥୁମାନ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଛାଡ଼ି ଶିରାବୁଦ୍ଧି
 କୁଟୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ସ୍ନେହେ ନ ଜାଣନ୍ତି କିଛି ।
 ଶୁଣ ହୋ ମହାବଳନ ବେତେବ ସମୟେ
 ଶାମ୍ଭୁ କୁମ୍ଭକୁ ଆସି ଦେଲେ ଦେବସବୁ ।
 ସତ୍ୟଭାମାଙ୍କ ଦୁଆରେ କୁହୁ ରହୁଥିବୁ
 କାହାଣୀକୁ ପଶିବାକୁ ଭିତରେ ନ ଦେବୁ ।
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଅବକାଶ ଅମ୍ଭେ ବଦାଇବୁ
 ଆସି ମେଣ୍ଟିଲେ ଶାମ୍ଭୁ ତୁ ଶାପଂଯାଗ୍ୟ ହେବୁ
 ଅମ୍ଭେ ଯାଇ ବିଜେ କରୁଛୁ ରମ୍ୟସ୍ଥାନେ
 କେହି ଯେତେ ନ ପଶିବେ ଅମ୍ଭର ଭବନେ ।
 ଏତେ ବୋଲି ସତ୍ୟଭାମାପୁରେ ବହୁ ଗଲେ
 କୁମ୍ଭକୁମ୍ଭକୁ ଦ୍ଵାରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ରଖିଲେ ।
 ଧାତା ବଚନେ ଦୁଃସା ଦ୍ଵାରେ ହେଲେ ଅସି
 ଶାମ୍ଭୁ ତାହାକୁ ଭିତରେ ନ ଦେଲେବ ପଶି ।

ନିଅବକାଶରେ ପିତା ଛନ୍ତି ମାତା ତୁଲେ
 ତୁମ୍ଭେ ରେଟ ନ ପାଇବ ତାଙ୍କର ଏକାଳେ ।
 ସାମାନ୍ୟ ଦାଣ୍ଡ ହୋଇଲେ ବାହୁଡ଼ଣ ଯାଅ
 ଦେବଦାଣ୍ଡ ହେଲେ ତୁମ୍ଭେ ଏଥୁ ଶଙ୍ଖେ ରୁହ
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ବୋଲେ ଅବଟ କଥା ଅଛି ବାବୁ
 ଏପରି କୁଷ୍ଠକୁ ଆମ୍ଭେ ଦର୍ଶନ କରିବୁ ।
 ଶାମ୍ଭୁ ବୋଲେ ପିତା ମାତାଛନ୍ତି ଏକପ୍ରାନ୍ତେ
 ମୁହିଁ ପୁତ୍ର ହୋଇ ତହିଁ ଯିବି କେପନେ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ବୋଲିଲେ ତୁମ୍ଭେ ବେଗ ହୋଇଯାଅ
 କୁଷ୍ଠକୁ ଜଣାଇ ମୋତେ ଭିତରକୁ ନିଅ ।
 ବୋଇଲ ଶାମ୍ଭୁକୁମର କୁତାଞ୍ଜଳି ହୋଇ
 କେବଣମତେ ଭିତରେ ପଶିବ ମୁଁ ଯାଇ ।
 ଶାମ୍ଭୁର ବଚନେ ମୁନି ବହୁତ କୋପିଲେ
 କଟାଳ କରିଣ ବହୁ ବଚନ ବୋଲିଲେ ।
 ପୁଣି ବୋଇଲେ ତୁ ଯେବେ ନ ଯିବୁ ଭିତର
 ଦ୍ଵାରକା ସହିତେ ଭସ୍ମ କରିବୁ ତୋହର ।
 କୁଷ୍ଠକୁ ତୁ ଯାଇ ବେଗେ ନ ଆଣିଲେ ଶାମ୍ଭୁ
 ଦହନ କରିବ ସାତବଂଶର ଯାଦବ ।
 ଭାଲର ଶାମ୍ଭୁକୁମର କରିବି କେମନ୍ତ
 ଅବକାଶେ ବିଜେ କରିଛନ୍ତି ତାତ ମାତ ।
 ତାଙ୍କର ରେଟ ଦେଖିଲେ ହେବ ମହାଦୋଷ
 ନ ଗଲେ ଭସ୍ମ କରିବ ଉପି ସାତବଂଶ ।
 ପିତା କୋପ କଲେ ସିନା ଏକ ନାଶଯିବି
 ମୁହିଁ ଏକା ମଲେ ସାତବଂଶ ଉଦ୍ଧାରକ ।
 ଏତେ ଭାଲ ଉପିକୁ ସେ ଦ୍ଵାରରେ ରଖାଇ
 ଶାମ୍ଭୁକୁମର ଭିତରେ ପଶିଲେକ ଯାଇ ।
 କୁଷ୍ଠ ସତ୍ୟଭ୍ରମାଙ୍କର ନୀତାରସବେଳେ ।
 ଶାମ୍ଭୁକୁମର ଭିତରେ ପଶନ୍ତେ ସେବାଳେ ।
 ଭରସେ ଅନ୍ତର ହେଲେ ଦେଖି ନିଜ ପୁତ୍ର
 ରସବନ୍ନହନ୍ତେ କୁଷ୍ଠ ହେଲେ ଗ୍ରାସିତ ।
 ବୋଇଲେ ଶାମ୍ଭୁକୁମରେ ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ
 ଲଘିଲ ମୋର ବଚନ ନିର୍ଜ୍ଞାନ ଅପମ ।
 ଯେଣୁକରି ମୋ ବଚନୁ ହେଲୁ ତୁମ୍ଭ ଭ୍ରଷ୍ଟ
 ତେଣୁ ତୋହର ଶରୀରେ ଜାତ ହେଉ କୁଷ୍ଠ
 ତତକ୍ଷଣେ କୁଷ୍ଠସେବ ତା ଦେହେ ଜନ୍ମିଲ
 ଶରୀରର ତମ୍ଭସବୁ ଧବଳ ଦଣିଲ ।

ତହୁଁ ଶାମ୍ଭୁ ବୋଇଲକ ଶୁଣି ଅହେ ବାପ
 ନବିଗୁର ଦେଲ ମୋତେ ଏଡ଼େବଡ଼ ଶାପ ।
 ସବୁଜ ହୋଇଣ ତୁମ୍ଭେ ଏଡ଼େ ଶାସ୍ତି ଦେଲ
 ନିଜ ପୁତ୍ରପୁତ୍ର କିଛି ବିଗୁର ନ କଲ ।
 ଏହିପରି ଦ୍ଵାରେ ଆସି ମିଳିଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା
 ତବ ଦର୍ଶନକୁ ମନେ କରି ବଡ଼ ଅଶା ।
 ରୁହାଇ କହିଲି ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ବୁଝାନ୍ତୁ
 ତେବେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ କୋପକରି ତପୋବନ୍ତ
 ବୋଇଲେକୃଷ୍ଣକୁ ବେଗେ ନ ଦେଲେଦେଖାଇ
 ଦ୍ଵାରକାପୁର ଦହନ କରିଦେବି ମୁହିଁ ।
 ନ ବିଗୁରି ଏଡ଼େ ଦଣ୍ଡ କିହଲୁ ତ ସ୍ଵାମି
 ଯାଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ଚରଣେ ଦୁଅ ପରଶାମି ।
 ଶାମ୍ଭୁ କଥା ଶୁଣି କୁଷ୍ଠ ଚଳିଲେ ବହନ
 ମହାଭୂଷିଙ୍କ ଚରଣେ କରିଣ ପ୍ରଣାମ ।
 ବୋଇଲେ ଗ୍ରେ ମୁନି ଏଥୁ କିପାଁ ଆଗମନ
 ତୁମ୍ଭେଯୋଗୁଁ ନାଶହେଲ ମୋହର ନନ୍ଦନ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ବୋଇଲେ ଆଜ୍ଞା ଅଛି ଧାତାଙ୍କର
 ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଚଳ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ତେଜ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଯେବେ ଆଜ୍ଞା ଧାତାଙ୍କର
 ତେବେ ଅଲ୍ପଦିନେ ଆମ୍ଭେ ଯିବୁଁ ସ୍ଵର୍ଗପୁର ।
 ପୁଣି ଦୁର୍ଦ୍ଦାସାଙ୍କୁ ଗୁହଁ କହନ୍ତି ଗୋବିନ୍ଦ
 ତୁମ୍ଭେଯୋଗୁଁ ମୋ ପୁତ୍ରକୁ ପଡ଼ଇ ପ୍ରମାଦ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ବୋଇଲେ ଶାମ୍ଭୁ ଶୁଣି ରେ କୁମର
 ଭ୍ରଷ୍ଟର ଶୀର୍ଷ ଯା ନାମ ତହିଁ ତପ କର ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସାଙ୍କ ଦାଣ୍ଡୀ ଶୁଣି ତହୁଁ ଚଳଗଲ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧ ଶୀର୍ଷରେ ମିଳିଣ ତପ ଅଭରଲ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ମହୋଦଧି ନାରେ କରି ସ୍ନାନ
 ବଟ ପ୍ରଦକ୍ଷିଣ କରି ଗଲ ଚନ୍ଦ୍ରକୋଣ ।
 ତପ କଲ ବଟପତ୍ର କରିଣ ଅହାର
 ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନ ତେଜ ଗଲେ ମୁନିବର ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଅଗରେ କହିଲେ ସମସ୍ତ ବିପ୍ରାର
 କିଛିଦିନେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ତେଜ ଅସିବେ ମୁରାର ।
 ଏହା ଶୁଣି ପ୍ରଜାପତି ହୋଇଲେ ତୁପତି
 ପୁଣି ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ପୁଚ୍ଛେ ମନ୍ତ୍ର ନରପତି ।
 ବୋଇଲେ ହେ ମୁନି ଶାମ୍ଭୁ ତପକରି ଗଲ
 ଅର୍ଦ୍ଧ ଶୀର୍ଷରେ ବିପର ତପ ଅଭରଲ ।

ଅବସ୍ଥିତ ବୋଲନ୍ତି ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପ ଅଗ୍ନିକୋଣେ
 ଅର୍ଦ୍ଧ ଦୈତ୍ୟକୁ ନାଶିଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାରାୟଣେ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ସମୁଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ଉତ୍ତରରେ
 କୌଟିକାର୍ଥ ଶେନା ଗଙ୍ଗା ଅଛନ୍ତି ସେଠାରେ
 ତହିଁ ପ୍ରାହାର କର ସେ ବିଷ୍ଣୁ ଦେବର
 ଦେହ ନିଷ୍ପଳଙ୍କ ହୋଇ ପାପ ନାଶ ଯାଇ ।
 ସେଠାବରେ ଉପ କଲ କୁସୁକ କୁମର
 କେବଳ ଜଳ ପବନ କରଣ ଅହାର ।
 ଦ୍ରାବଣ ବରଷ ଏହିପରି ବିଚିତ୍ର
 ନିଷ୍ପଳଙ୍କ ହେଲା ତାର ବ୍ୟାଧି ନାଶଗଲା ।
 କନ୍ଦର୍ପ ସମାନ ତାର ହେଲା ଅପଘନ
 ଉପସାରେ ସର୍ବ ପାପ କରଣ ହେବନ ।
 ଗର୍ଭ ସ୍ଥାନରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲେ ।
 ତପ କରୁଥିଲେ ଶାମ୍ବ ମୁନିଙ୍କ ଦେଖିଲେ
 ତକ୍ଷିଣେ ଶାମ୍ବକୁମର ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଣମି
 ବୋଲେ ଏ ଗର୍ଭର କଥା କହ ମହାମୁନି ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ଅହେ କୁସୁପୁତ୍ର
 ଏହି ସ୍ଥାନଟି ଅଟଇ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ।
 ଏଠାରେ ସେ ଦୃଢ଼ତପ କରେ ଅଚରଣ
 ସହାୟ ହୁଅନ୍ତି ତାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାରାୟଣ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକାଠାରେ ଅସ୍ଥୀତ ହୋଇ ଜଳପତ
 ସେ ପଦ ଶେନାବାସୀ ବଳାଭର ମତି ।
 ଏହି ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ଗାରେ ବସି ଜପକଲ
 ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପ ନବଳକ୍ଷ ବର୍ଣ୍ଣନ ଦେଖିଲ ।
 ମକର ଶୁକଳକ୍ଷଣୀ ରେବତୀ ନକ୍ଷତ୍ର
 ଅର୍ଦ୍ଧକାର ସେ ଦିନର ଅଟଇ ନିୟୁତ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ନାମରେ କରଣ ସାଧନାମେ ଯୋଗ
 ଅର୍ଦ୍ଧଦୈତ୍ୟ ଭ୍ରମୁଥିଲା ଯାଇ ମଧ୍ୟସ୍ପର୍ଶ ।
 ଗର୍ଭ ବୁଲି ମିଳିଲା ସେ ମହୋଦଧି କୁଳେ
 ବିଶ୍ୱାମ କରକ ଯାଇ ସେ ବଟର ଭଲେ ।
 ଦେଖଇ ପୁରୁଷ ତହିଁ ବିଦ୍ୟାଧର ରୂପ
 ମହୋଦଧି ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ମଧ୍ୟେ କରେ ଉପ ।
 ଭୁଲେ ଅର୍ଦ୍ଧଦୈତ୍ୟ ଏ ତ ଅଟେ ମଧୁମାଂସ
 ଖାଇବି ମୁଁ ବହୁଦିନୁ ଅଛି ଉପବାସ ।
 ଏତେ ବିରୁଦ୍ଧ ବାହାର ହୋଇଲ ସତ୍ତ୍ୱରେ
 ଧୀରେ ଧୀରେ ପ୍ରବେଶିଲା ସେ ବଟ ଭଲରେ

ପଛରୁ ଅସଲ ଦୈତ୍ୟ ହୋଇ ଭୁନି ଭୁନି
 ଲୁହାର ଯନ୍ତ୍ର ଏକ ସେ କରେ ଅଛି ଶେନା ।
 ଉଷାର ପିଟନ୍ତେ ଯନ୍ତ୍ର ତାହାର ଉପରେ
 ଉଦ୍ଦେହୋଇ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲେ ସାଗର ଭିତରେ ।
 ଦୈତ୍ୟ ପ୍ରହାରିବା ଦେଖି କହନ୍ତି ଅରୁଣ
 ତପୋଧନଟିକ ଦୈତ୍ୟ କରଇ ନିଧନ ।
 ଦେଖିଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣଦେବତା ରଥ ମଧ୍ୟେ ଥାଇ
 ଜାଣିଲେ ଅମ୍ଭଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ ବସି ଏ କରଇ ।
 ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନରେ ଥାଇ ବିରସ୍ତ ଠାକୁର
 କର ତାଙ୍କି ନିହାରିଲେ ଦୈତ୍ୟର ପ୍ରହାର ।
 ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନରେ ଥାଇ କର ବଢ଼ାଇଲେ
 ଅର୍ଦ୍ଧ ଦୈତ୍ୟର କରକୁ ସ୍ୱକରେ ଧରିଲେ ।
 ରହ ରହ ବୋଲି ଉଦେ ତାଙ୍କ ଅଂଶୁମାଳି
 ଶୁଭାନ୍ତ୍ରୀତ ହୋଇ ଦୈତ୍ୟ ପକାଇଲେ ସେଲ
 ଉତ୍ତାନଶାୟୀ ହୋଇଣ ଦାନବ ପଡ଼ିଲା
 କାଳରହ ଶେନା କରେ ପୂର୍ଣ୍ଣକୁ ଗୁଣିଲା ।
 ଅର୍ଦ୍ଧଦୈତ୍ୟ ବୋଲେ ଅଟୁ କେବଣ ପୁରୁଷ
 ମୋଠାରେ ବିବାଦୀ ହୋଇ ପାଇବୁ କି ଯଶ
 ଅର୍ଦ୍ଧ ଦୈତ୍ୟ କହନ୍ତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାରାୟଣ
 ଅରେ ମୁହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏହି ଗର୍ଭ ମୋର ଜାଣ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧ ଦୈତ୍ୟହିଁ ବୋଲେ ମୁଁ ଗର୍ଭ ଅସ୍ତପତ
 ମୋର ଅହାର ଅଟଇ ଜାଣ ଏହି ଯତି ।
 ଅକାରଣେ ମୋହଠାରେ ହେଉ କୁ ବିବାଦୀ
 ଅଗ ଭେଦେ ଭୋର ସିର ପକାଇବି ହେବି
 ଏହା କହୁ ଯୁଦ୍ଧିବାକୁ କହିଲ ଅସୁର
 କୋପେ ତହୁଁ କାଳରହ ମାରଲେ ଭୀଷ୍ମର ।
 ଅର୍ଦ୍ଧଦୈତ୍ୟର ଶରୀର ଥିଲା ବଜ୍ରସେହା
 ବାଜି କାଳରହ ତହିଁ ହୋଇଗଲା ରୁନା ।
 ପୁଣି ପରସ୍ତ ଭୁନି ସେ ମାରଲେ ବହୁତ
 କାହିଁରେ ସେ ଅର୍ଦ୍ଧଦୈତ୍ୟ ନୋହିଲକ ହତ
 କେଉଁ ଅସ୍ତେ ବଧ ପହୁଁ ନୋହିଲା ଅସୁର
 ତାର କଷ୍ଟସ୍ଥଳେ ମାଡ଼ ବସିଲେ ଭୀଷ୍ମର ।
 କଲବଟ ଭଲେ ସେହି ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ସ୍ଥାନେ
 ତାହାକୁ ମାଡ଼ବସିଲେ ସଂକ୍ରାନ୍ତାଶପନେ ।
 ପୁଣି ଅଗ୍ନିକୋଣେ ପହୁଁ ଦୈତ୍ୟ ହେଲା ହତ
 ତେଣୁ ସେ କୋଣାର୍କ ନାମ ହୋଇଲ ବିଶ୍ୱାତ

ସେହିନ ସେଠାରେ ଯେତୁ ହୋଇ ଉଜାସର
କାଳ ଯାସର ତା ପୁଣ୍ୟ ଅଟଇ ଅପାର ।
ସପ୍ତମୀରେ ସ୍ନାନ ଦାନ ଧର୍ମ ଯେତୁ କରେ
ତାହା ସମ ପୁଣ୍ୟସ୍ଥା କେ ନାହିଁ ଏ ସ୍ଵପାରେ
କୋଣାର୍କ କୋଲଣ ଯେତୁ ଅଟେ ଗର୍ଭଗୋଟି
ତାହାକୁ ସମାନ ଦୁଇଟି ଗର୍ଭ କୋଟି କୋଟି
କୋଟି କୋଟି ଗୋରୁ ଦାନ କୋଟି ଅଶ୍ଵ ଗଜ
କୋଟି ଏକ କନ୍ୟା ପୁଣି କୋଟି ଏକ ଶୃଙ୍ଗ ।
କୋଟି ଏ ପଦ୍ମ ଯମ ଦାନ ଦେଲେ ଧ୍ରୁବ
ତଥାପି ସମ ନୋହୁଏ ଅର୍ଚ୍ଚ ଗର୍ଭ ପର ।
ଜୟ ଜୟ ଭୀଷଣ ହେ ଜୟ ମାରତଣ୍ଡ
ଅକ ବିଦାରଣ ନାଥ ପୁରତ କୁହାଣ୍ଡ ।
ସ୍ନାତ୍ତ ବଞ୍ଚଇ ପ୍ରଭୁ ବ୍ରତାନ୍ତକ ପିତା
ପାପୀ ପାପହାର ଦେବ ଅଟ ହୁଅ କଞ୍ଜି ।

ସକଳ ଲୋକର ଅଟୁ ତୁମ୍ଭ ଦିବ୍ୟ ଚକ୍ର
ସକଳ ଜଗତ ଭ୍ରମି ତୁମ୍ଭ ଏକା ଦେଖୁ ।
ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ପ୍ରଭୁ କମଳଲେଖନ
ଶନିଶ୍ଵର ପିତା ଅଜିତାର ବିଧୁଂସନ ।
ସପ୍ତହୀସର ତମିର କରୁ ନିବାରଣ
ତୋ ପ୍ରସନ୍ନେ ସବ୍ ପାପ ଦୁଅଇ ସ୍ଵଂସନ ।
ପ୍ରଳୟ ତାରଣ ନାଥ କୁ କଣ୍ୟପତ୍ନୀ
ଅରୁଣ ପ୍ରକାଶେ ତୋର ବିକାଶଇ ଜ୍ୟୋତି ।
ମହା ତେଜୋବନ୍ତ ନାଥ କୁ ଶୂନ୍ୟ ମାର୍ଗରେ
ତୋ ଯୋଗୁ ଦିବସ ଦୁଏ ମାନବ ଲୋକରେ
ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା କୋଣାର୍କର ମହୋଦଧି ଗରେ
ଭାବନା ରହୁ ସବଦା ସେ ବଟ ପାଶରେ ।
ଶ୍ରୀ ବିରଞ୍ଚିନାରାୟଣ ଚରଣେ ଶରଣ
ପଶିଲ ଶାରଳାଦାସ କର ଉଦ୍ଧାରଣ ।

ମହାଭାରତ ଶାନ୍ତିପର୍ବ

ସ ମା ପ୍ର

63

1890

1891

1892

1893

1894

1895

1896

1897

1898

1899

1900

1901

1902

1903

1904

1905

1906

1907

1908

1909

1910

1911

1912

1913

ବିଜ୍ଞାପନ

ନିମ୍ନଲିଖିତ ପୁସ୍ତକ ସବୁ ସରସ କାଗଜରେ ସୁନ୍ଦର ଛାପା ହୋଇ
ବିକ୍ରୟ ନିମିତ୍ତ ଗଢ଼ିତ ଅଛି । ଅଗ୍ରିମସହ ଅର୍ଡର ପାଇଲେ
ଉଚିତ କମିଶନ ସହ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଏ ।

ମହାଭାରତ	ସେଟ୍	ଟ ୨୫-୦୦
ବାଲ୍ମୀକି ରାମାୟଣ	"	ଟ ୪୦-୦୦
ହରିବଂଶ	"	ଟ ୩୯-୦୦
ନୃସିଂହ ପୁରାଣ	"	ଟ ୩୮-୦୦
ଭାଗବତ	"	ଟ ୩୭-୦୦
ବ୍ରହ୍ମବୈବର୍ତ୍ତ ପୁରାଣ	"	ଟ ୩୦-୦୦
ଶିବ ପୁରାଣ	"	ଟ ୧୫-୦୦
ବାୟୁ ପୁରାଣ	"	ଟ ୨୦-୫୦
ବ୍ରହ୍ମ ପୁରାଣ		ଟ ୧୭-୫୦
କଗନ୍ଧାଥ ପୁରାଣ		ଟ ୫-୫୦
ଲିଙ୍ଗ ପୁରାଣ		ଟ ୯-୦୦
ନାରଦୀୟ ପୁରାଣ		ଟ ୭-୫୦
ସ୍କନ୍ଦ ପୁରାଣ (ମାତେଶ୍ୱର ଖଣ୍ଡ, ବିଷ୍ଣୁ ଖଣ୍ଡ, ବ୍ରହ୍ମା ଓ ବିଶ୍ଣୁ ଖଣ୍ଡ)		ଟ ୪୧-୦୦
ଚୀକା ମହାଭାରତ		ଟ ୭-୦୦
ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାଣ		ଟ ୫-୦୦
ଗରୁଡ଼ ପୁରାଣ		ଟ ୪-୫୦
ମାର୍କଣ୍ଡେୟ ପୁରାଣ		ଟ ୭-୦୦
ଭବିଷ୍ୟତ୍ ପୁରାଣ		ଟ ୨-୭୫
ତୁଳସୀ ରାମାୟଣ	୧ ସେଟ୍	ଟ ୫୦-୦୦
କାତକ ଦର୍ପଣ		ଟ ୧୭-୦୦
ବୈଦେହୀଶ ବିଳାସ	୧ ସେଟ୍	ଟ ୧୭-୫୦
ଅବୋଲକର କାହାଣୀ	"	ଟ ୯-୦୦
ଗଦାଧର ପଦ୍ମବତୀ		ଟ ୧୨-୫୦

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ :—

ଶ୍ରୀ ରାଧାରମଣ ପୁସ୍ତକାଳୟ

ବାଲୁବଜାର, କଟକ—୭୫୩୦୦୨